

TAJNA SREĆNOG ŽIVOTA

Naslov izdanja: Tajna srećnog života
Autor: Miroljub Petrović
Recenzent: Zdravko Vučinić
Prvo izdanje: 2007.
Izdavač: Metaphysica, Beograd
Tehničko uređenje: CPS
Dizajn korice: Vladimir Jajin
Štampa: Taš, Beograd
Tiraž: 1000

Tajna srećnog života

MIROLJUB PETROVIĆ

CIP - Katalogizacija u publikaciji
Narodna biblioteka Srbije, Beograd

17.023.34

PETROVIĆ, Miroljub
Tajna srećnog života / Miroljub
Petrović. - Beograd : Metaphysica, 2007
(Beograd : Taš). - 103 str. ; 21 cm

Tiraž 1.000.

ISBN 978-86-7884-051-7

a) Sreća
COBISS.SR-ID 144027916

METAPHYSICA

SVET TAJNI

Iako savremeni čovek često puta ne želi da prizna da mnogo toga ne zna, činjenica je da postoje mnoge stvari koje ne znamo i da je to neznanje razlog zašto patimo i stradamo u životu. Naravno, postoje ljudi koji nisu zainteresovani za nova saznanja, kao ni za rešenje problema sa kojima se suočavaju. Oni su se pomirili sa “činjenicom” da ne mogu ništa da promene u svom životu, pa su se jednostavno prepustili svojoj “sudbini”.

Takav pristup životu podseća na slučaj jedne prostitutke koja je pokušala da pobegne iz posla u koji je zarobljena. To se nije svidelo njenom “poslodavcu”, odnosno njenom gazdi, tako da je ova jadna žena doživela žestoku torturu, čiji je cilj bio da je upozori da tako nešto nikada više ne pokuša.¹ Ona je trebala da “shvati” da ona nije vlasnik svog tela i svog života, tako da bi neki sličan pokušaj bekstva mogao da ima fatalne posledice po nju.

Ova žena je prihvatila da živi život koji joj neko drugi određuje, tako da je svoje telo i svoj život posmatrala kao nešto odvojeno od nje - kao drugo biće, a ona je tu samo da pokreće svoje telo i vodi svoj život onako kako neko drugi određuje. Ona je jednostavno “programirana” šta treba da radi u životu, a sve izvan toga je oblast koja joj nije “suđena”. Sve izvan toga je za nju “tajna”. Ona ne zna šta znači biti slobodan, šta znači biti srećan. Ponekad joj na pamet pada i samoubistvo, kao “rešenje” problema i prekid muka sa kojima se suočava.

Primer ove žene je primer mnogih ljudi u ovom svetu. Mnogi ljudi smatraju da “ništa ne mogu da promene u svom životu”. Nekima je rečeno da postoji “sudbina” i da “čovek kad se rodi sve mu je zapisano”, tako da jednostavno “niko ne može da pobegne od onoga što mu je unapred određeno”.

Međutim, praksa je pokazala da oni koji veruju da postoji rešenje za neki problem, i koji krenu da traže rešenje, uspevaju da izađu kao pobednici. Iako je često puta čovek duhovno veoma slab, i jedva uspeva da napravi neki mali pomak u pokušaju da nešto promeni, taj “mali pomak” se pokazuje kao veoma veliki, i ukoliko se nastavi sa pozitivnom tendencijom u kojoj čovek ne gubi nadu, veoma brzo se ostvaruju veliki

rezultati koji dramatično mogu da promene tok života.

Činjenica je da su potrebna određena znanja da bi čovek mogao da reši neki problem. Kada se danas kaže “znanje”, mnogi ljudi odmah pomisle na visoke škole i akademske titule. Međutim, u narodu postoji izreka koja kaže: “Nema budale dok školu ne završi.” Praksa pokazuje da nikada u istoriji nije bilo toliko škola i univerziteta, i toliko ljudi sa visokim akademskim titulama kao što postoji danas, ali da u isto vreme nikada nije bilo toliko nesrećnih, bolesnih i nezadovoljnih ljudi kao što je to danas slučaj. Apoteke i bolnice su postale brojne skoro kao samoposluge i pijace, a broj samoubistava počinje da poprima razmere epidemije.

Očigledno da znanje koje se stiče u današnjim školskim i visokoškolskim ustanovama nije nešto što pojedincima i društvu omogućava kvalitetan i srećan život.

Da li onda uopšte postoji znanje ili formula koja bi savremenom čoveku pomogla da zaustavi stravičan trend propadanja koji vidimo svuda oko nas? Da li čovek kao pojedinac, ukoliko se nalazi u društvu koje propada, može da vodi kvalitetan i srećan život? Da li postoji neki “drugi svet”, neka druga “država” ili neko

drugo okruženje u kojem bi mogle da se ispune sve pozitivne želje kojima čovek stremiti?

Čovek koji želi da se bori i da rešava probleme, neminovno se suočava sa činjenicom da postoje stvari koje još uvek ne zna. U svom traganju za rešenjem problema, često se dešava da određeno novo saznanje bude šokantno i da prevazilazi sva pozitivna očekivanja onoga koji traga. Iskustvo onih koji tragaju jeste da često puta novo, revolucionarno saznanje dođe odjednom, kada se najmanje nadamo.

Mnogi su kao mališani bili iznenađeni kada su prvi put videli stepenice u Robnoj kući koje se "same pomeraju", ili vrata na aerodromu koja "nemaju kvaku", a "sama se otvaraju". Ti fenomeni, kao i mnogi drugi, za malu decu su "tajna", ali deca tragaju za rešenjem tih "tajni" tako što pitaju roditelje.

Savremeni čovek se suočava sa mnogim problemima čije je rešenje u ovom trenutku "tajna". Iskustvo svih iskrenih i upornih tragaoca za rešenjem problema jeste da ne postoji tajna koja ne može da se otkrije, i da ne postoji problem koji ne može da se reši. Konačni zaključak do kojeg se dolazi jeste da tajne i problemi u ovom trenutku postoje da bi čoveka podstakle za otkrivanje jedne mnogo lepše realnosti, jednog mnogo drugačijeg života od onoga

kojeg prikazuju mediji i savremena materijalistička nauka.

U ovoj knjizi ćemo tragati za rešenjem "tajne srećnog života", čije rešenje predstavlja ujedno i rešenje svih drugih tajni u ovom svetu.

SVET U KOMU NE ŽIVIMO

Svako od nas je imao iskustvo otkrivanja nečeg novog - nečeg što smo ranije mogli da gledamo samo "na slikama". Mnogi ljudi odlučuju da odu na more, jer su im drugi ljudi pričali da je tamo "lepo". Slike i video zapisi mora su jedna stvar, a sam pogled na more sa obale, ili ulazak u morsku vodu su nešto sasvim drugo. Dakle, postoji "slika", u ovom slučaju - mora, i postoji "original", u ovom slučaju lični doživljaj susreta sa onim što smo videli na slici.

Postoje i mnogi drugi primeri fenomena koje u ovom trenutku ne vidimo i ne osećamo, ali znamo ili verujemo da postoje. Znamo da postoje restorani u kojima postoji prijatan ambijent i u kojima se služi ukusna hrana. Možda smo bili u nekima od njih, ali smo uvereni da postoje restorani koji su mnogo bolji od onih u kojima smo bili.

Takođe, postoje brojna mesta u prirodi od kojih čoveku zastaje dah, ali oni koji vole da posećuju prirodu znaju da njihova očekivanja

često bivaju prevaziđena onim što susreću, jer su prirodne lepote nepredvidive i nedokučive - kada čovek pomisli da je video nešto najlepše što postoji u prirodi, ubrzo biva demantovan nečim još lepšim, i još lepšim.

Možda se ovo otkrivanje lepote u prirodi može najlepše prikazati iskustvom mnogih naučnika koji proučavaju svet u kome živimo. Oni izjavljuju da što više proučavaju prirodu, i što više stiču saznanja o njoj, to više uviđaju koliko je priroda čudesna i koliko još mnogo toga o njoj mogu da nauče.

Kada govorimo o "srećnom životu" i "tajni" koja ga obavija, mi govorimo o nečem duhovnom, nečem što ne može da se otkrije mikroskopom ili posmatranjem kroz teleskop.

I u duhovnoj sferi postoje "slike" i "originali". Deca se podstiču da urade svoje domaće zadatke jer je to "dobro". To je "slika" koja se predočava deci. Kada deca dobro urade svoj zadatak, i zatim dobiju dobru ocenu ili budu pohvaljena, ona doživljavaju i proživljavaju ono o čemu su im pričali. Ona osećaju jedan poseban osećaj zadovoljstva, koji ne traje samo u tom trenutku, nego se višestruko umnožava kada o tom svom "uspehu" obaveštavaju svoje roditelje i sve one koje poznaju.

Slična je situacija i sa odraslim ljudima koji često puta ne vole što moraju da idu na posao (kao što ni deca često ne vole da rade domaće zadatke). Ali, kada se čovek vrati sa uspešno obavljenog posla on doživljava i proživljava jedno posebno lepo iskustvo (o kojima lenjivci ne mogu ni da sanjaju).

Taj osećaj koji su deca doživela jeste “original” onoga o čemu su samo površno znala. Ali, postoje i druge “senke” koje ukazuju na “original”. Nekada su te “senke” saveti roditelja, a nekada jasni logički zaključci do kojih dolazimo posmatrajući svet u kome živimo.

Činjenica je da u duhovnoj sferi postoji mnogo “senki”. Čovek često pomisli na svet u kome nema patnji, bolesti, stradanja, rata - svet u kome vladaju mir i harmonija. Mnogi ljudi bi poželeli da budu okruženi nasmejanim licima drugih ljudi, da imaju nekoga ko ih voli i koga će oni moći da vole.

“Kako bi bilo lepo kad ne bi bilo smrti”, pomišljaju mnogi. I sve ono lepo o čemu ljudi maštaju jesu samo “senke”. Neki ljudi smatraju da “originali” tih “senki” ne postoje, a neki se upuštaju u traganje za “originalima” verujući da oni ipak postoje.

Ako bismo koristili logiku u razmišljanju (što je vrlo preporučljivo), morali bismo da postavimo pitanje: “Kako je moguće da postoje ‘senke’, a da ne postoji ‘original?’” Čovek mašta o svetu mira, harmonije, ljubavi, nasmejanih lica, svetu bez bolesti i smrti. Odakle čoveku dolazi informacija o savršenom svetu? (Znamo da informacija ne može da nastane slučajno. Informacije zapisane u knjizi, ili u kompjuterskom programu, nastaju u umu autora svesnim razmišljanjem.)¹ Da li je moguće da svet harmonije, mira i ljubavi postoji? Ili je takav savršeni svet samo produkt čovekove fantazije? Ako je produkt fantazije, odakle čoveku dolaze takve “lepe fantazije”?

Kako budemo ulazili dublje u traganje za “tajnom srećnog života”, videćemo da svet harmonije, mira i ljubavi zaista postoji. I ne samo da postoji, nego već danas možemo biti deo tog sveta.

SISTEM VREDNOSTI

Nema pravilnog odgovora ni na jedno pitanje u životu ukoliko se najpre ne izabere i ne prihvatiti pravi sistem vrednosti. Od izbora sistema vrednosti zavisi bukvalno sve u životu. Kako ćemo saditi cveće, ili kako ćemo rešavati matematičke probleme, zavisi od toga koji sistem vrednosti izaberemo. Pitanje izbora sistema vrednosti najbolje se oslikava na najvećem problemu koji ima savremeni čovek, a to je problem “sreće u životu”.

Situacija je vrlo jednostavna - postoje samo dva sistema vrednosti - “materijalistički” i “duhovni”. U materijalističkom sistemu vrednosti najvažnije i najvrednije stvari su vezane za mrtve stvari, odnosno neživu prirodu, a sreća i zadovoljstvo proizilaze iz čisto telesnih zadovoljstava. U duhovnom sistemu vrednosti najvažnije stvari su vezane za živi svet, posebno za ljude, a sreća i zadovoljstvo proizilaze iz nastojanja da se drugima čini dobro i iz pozitivnog odnosa sa drugim ljudima.

Dakle, imamo koncept “mrtvog”, nasuprot koncepta “živog”. U nastavku ćemo reći nešto više o oba koncepta, odnosno sistema vrednosti.

Materijalistički sistem vrednosti

U konceptu “mrtvog” ili materijalističkom konceptu, sva pomenuta zadovoljstva dolaze od mrtvih stvari. Ove mrtve stvari, koje izazivaju “osećaj zadovoljstva”, mogli bi da nazovemo zajedničkim imenom “narkotici”. Poznato je iz prakse da narkotici stvaraju samo kratkotrajan “osećaj” zadovoljstva, a kada taj “osećaj” prođe, dolazi do teških duhovnih i fizičkih stanja. Ovaj “osećaj zadovoljstva” je osećaj “lažnog zadovoljstva” i “lažne sreće” koji oduzima čoveku zdravlje, sreću i život.

Navešćemo najpoznatije primere mrtvih stvari koji izazivaju ovakve “osećaje zadovoljstva”:

Otrovne hemijske supstance. Veštačke i otrovne hemijske supstance su odgovorne za preko 90% svih oblika bolesti i smrtnih slučajeva.¹ Prema zvaničnim statistikama, vodeći uzroci bolesti i smrti u materijalistički najrazvijenijim zemljama jesu nezdrava ishrana, pušenje i alkohol.² Pod nezdravom ishranom se podrazumevaju prerađene prirodne namirnice kojima su oduzeta skoro sva hranljiva svojstva,

a dodate su im veštačke hemikalije da bi izgledale lepše i imale što duži rok trajanja.

Pušenje duvana je drugi vodeći uzročnik smrti u svetu.³ Trećina svih smrtnih slučajeva od raka je usled pušenja,⁴ a da ne spominjemo ogroman broj onih koji će oboleti i umreti kao “pasivni pušači”, što uključuje odrasle osobe i decu nepušače koji provode vreme u prostorijama gde se puši, kao i bebe u utrobama majki pušača ili “pasivnih pušača”.⁵

Alkohol je treći vodeći uzročnik smrti u svetu.⁶ Iako je industrija alkohola, uz pomoć svog velikog novca i reklame, uspela da ubedi veliki deo čovečanstva da je “alkohol u malim količinama blagotvotan za čovekovo zdravlje”, istraživanja jasno pokazuju da je konzumiranje alkohola u najmanjim količinama izuzetno štetno.^{7,8} Pored toga, konzumiranje alkohola i u najmanjim količinama stvara zavisnost,⁹ pa kao u slučaju konzumiranja svih ostalih droga, alkoholičar se najčešće postaje tako što se “proba”.

Za razliku od duvana i alkohola koji predstavljaju “legalizovane droge”, najopasnije otrovne hemijske supstance jesu “zabranjene droge”. Marihuana, kokain, heroin, ekstazi i druge (navodno) “zabranjene droge” izazivaju teška

fizička i psihička oštećenja čovekovog zdravlja.¹⁰

Sve pomenute veštačke i otrovne hemijske supstance u početku izazivaju gađenje kod čoveka, da bi se upornim konzumiranjem formirala navika i “osećaj zadovoljstva”.

I to nije sve. Svako konzumiranje ovakvih supstanci podstiče čoveka na upotrebu sve jačih i destruktivnijih otrovnih supstanci.

Mrtvi predmeti. Poznato je da mala deca najviše vole da se druže sa svojim roditeljima. Ukoliko nemaju s kim da se druže, deca su “osuđena” na igranje sa raznim igračkama. Praksa je pokazala da deca brzo “izgustiraju” svaku igračku - ona može u početku da im “izgleda” zanimljiva, ali posle par minuta kod deteta se gubi svaka želja za pomenutom igračkom. (Zato mnogi roditelji izjavljuju: “Neću više da mu kupujem igračke... Igra se pet minuta i baci je.”)

Činjenica je da mnogi odrasli ljudi vole da se igraju sa “igračkama”. Ali, kao i u slučaju dece, to “zadovoljstvo” kratko traje. Odrasli ljudi obično vide neku “igračku” (mrtvi predmet), žele da ga imaju, a kad ga kupe “brzo ga izgustiraju”, kao i deca. Onda kupuju novu

“igračku”, pa ubrzo zatim “najnoviju”, jer im je ona “stara igračka” postala dosadna.

Za razliku od dečjih igračaka koje obično nemaju veliku materijalnu vrednost (iako se danas prave sve skuplje igračke za decu), igračke za odrasle su veoma skupe i zahtevaju skupo održavanje. Primer su velike kuće u kojima živi malo ljudi. Takođe, skupoceni automobili koji se retko i nenamenski koriste predstavljaju primer “igračke za odrasle”.

Sećam se kada mi se jedan moj prijatelj automehaničar “žalio” kako mu je u servis došao čovek sa poršecom 959 i tražio da ugradi kuku na zadnjem delu automobila, kako bi mogao da vuče prikolicu sa robom. (Čovek je očigledno bio “biznismen” koji je sebi kupio igračku koju nenamenski koristi.) Neki ne ugrađuju kuke, ali poseduju automobile koji mogu da razviju i više nego duplo veće brzine od onih koje će oni ikada voziti, ili voze terenska vozila po gradu (zamislite da se šetate sa skijama na nogama po gradu usred leta).

Skupoceni nameštaj i skupocena garderoba takođe predstavljaju jednu vrstu “igračaka za odrasle”, koja nema veliku praktičnu vrednost, ali kod čoveka može da izazove kratkotrajan osećaj zadovoljstva. I kao u slučaju veštačkih i otrovnih hemijskih supstanci, i “igračke za

odrasle” podstiču ljude za sve skupljim i većim “igračkama”. I ne samo to. Kao što se čovek nakon konzumiranja otrovne supstance veoma loše oseća (iako u prvom momentu doživljava kratkotrajno “zadovoljstvo”), tako i nakon kratkotrajnog “igranja” sa mrtvim predmetom dolazi do “zasićenja”, ali i mučnog stanja kada čovek shvati da “zadovoljstvo” koje je iskusio “ne vredi te pare”, niti sav trud i vreme koje je moralo da se uloži da bi se priuštila skupocena igračka. Ali, pošto ne zna (ili neće da zna) za ne-mrtvi oblik zadovoljstva, čovek materijalista nastavlja da se zadovoljava igranjem sa novim mrtvim predmetima.

Mrtav seksualni odnos. Već smo spomenuli da je nezdrava ishrana vodeći uzročnik smrti u savremenom svetu. Da li to znači da ljudi jedu neukusnu hranu? Ne. Ljudi jedu **ukusnu**, ali **nezdravu** hranu. Kada se konzumira ukusna i nezdrava hrana, posledica su kratkotrajno telesno zadovoljstvo, a posle izvesnog vremena teška obolenja i smrt. Svako bi lako mogao da zaključi da bi hrana koju jedemo trebala da bude i **ukusna**, i **zdrava**.

Svrha konzumiranja hrane nije “doživljaj zadovoljstva jedenja hrane”, već snabdevanje organizma potrebnim hranljivim materijama da bi mogao adekvatno da funkcioniše. Osećaj zado-

voljstva koji prati konzumiranje hrane je nešto što je sastavni deo ostvarivanja svrhe ili “višeg cilja”. Ali, ako se ne ostvaruje “viši cilj” (u ovom slučaju snabdevanje organizma hranljivim materijama preko zdrave hrane), “zadovoljstvo” žvakanja i gutanja ukusne (i nezdrave) hrane će se pretvoriti u nešto vrlo neprijatno (teška bolest).

Za razliku od konzumiranja hrane koje predstavlja čovekovu životnu potrebu, seksualni odnos ne predstavlja čovekovu životnu potrebu. Čovek može kvalitetno, zdravo i uspešno da živi bez seksualnih odnosa. I kao što konzumiranje hrane treba da ima svrhu ili “viši cilj”, tako bi trebalo da bude i u slučaju seksualnog odnosa.

Iz istorije znamo da su u Rimskom carstvu mnogi bogati ljudi imali posebna odeljenja u svojim toaletima. Oni su najpre u svojim raskošnim odajama ležali na krevetima i konzumirali (iz čistog telesnog zadovoljstva) velike količine hrane. Pošto su im stomaci bili puni hrane i nisu mogli više da jedu (a time ni da “uživaju u jelu”), oni su odlazili u posebne prostorije u toaletima i zavlačili u svoja usta gušćije pero koje ih je podsticalo na povraćanje hrane koju su upravo pojeli. Tako su im se stomaci praznili i mogli su da se vrate da nas-

tave da “uživaju” u jelu. I onda ponovo u toalet... pa opet za sto sa hranom... i tako redom. Dakle, u ovom slučaju, posle “zadovoljstva” jedenja hrane, sledi neprijatno iskustvo povraćanja.

U materijalističkom sistemu vrednosti, seksualni odnos se sveo na nešto veoma slično prethodno opisanom konzumiranju hrane u Rimskom carstvu. Seksualni odnos se upražnjava iz čisto telesnog zadovoljstva, bez “višeg cilja”. Nakon kratkotrajnog telesnog zadovoljstva sledi osećaj gađenja i mučnine (što priznaje veliki broj učesnika u ovakvom seksualnom odnosu), kao i razna duševna oboljenja. Mnogi, međutim, nastavljaju sa pomenutom praksom, jer ne znaju (ili neće da znaju) za nešto bolje.

Sigurno je da seksualni odnos ima “viši cilj” (o čemu će uskoro ovde biti više reči). Kao i u slučaju konzumiranja hrane, seksualni odnos može da predstavlja zadovoljstvo (koje ne prati gađenje i mučnina) jedino ako je u funkciji “višeg cilja”. I kao što je nezdrava hrana ustvari “mrtva hrana”, jer ne poseduje životno važne supstance, tako je i seks bez smisla “mrtav”, jer umrtvljuje čoveka i stvara ga bolesnim.

U slučaju konzumiranja nezdrave hrane imamo dva mrtva subjekta - mrtvu hranu i materijalis-

tu (duhovno mrtvu osobu). U slučaju mrtvog seksa imamo takođe dva mrtva subjekta - dve duhovno mrtve osobe (iako ih često bude i više na gomili).

Kao i u slučaju prethodno spomenutih “izvora zadovoljstava” i mrtav seks se brzo “izgustira” i postaje “dosadan” onima koji ga upražnjavaju. Osobe se onda okreću “težim drogama”, odnosno prepuštaju se najrazličitijim oblicima seksualnih perverzija verujući da će tako dostići “viši nivo zadovoljstva”. Međutim, i ovde se kao posledica javljaju teška psihička oboljenja.

Mrtve pohvale. Poznato je da mala deca vole da se pohvale roditeljima kako su uradila nešto dobro i lepo, za šta bivaju nagrađena pohvalama i rečima zahvalnosti. Isto tako i odrasli ljudi vole kada ih neko pohvaljuje. U materijalističkom sistemu vrednosti je važno da čovek bude pohvaljen, odnosno da ga što više hvale, bez obzira da li to što radi ima smisla. Pohvale uglavnom dolaze zbog obilnog upražnjavanja prethodno nabrojanih izvora “zadovoljstava”.

Dakle, danas je popularno konzumirati drogu, jer navodno “to je lepo”, “sve poznate ličnosti se drogiraju”, “to je kul” i slično. Narkomani se naročito veličaju i hvale u mas medijima, tako da mnogi slede njihov put. Onaj koji nema novac za skupu i tešku drogu, može da bude

pohvaljen zato što “može da popiju gajbu piva za jedno veče”, ili zato što “puši kao Turčin” (Turci su zbog svoje velike upotrebe duvana postali neka vrsta simbola za pušenje).

Takođe, pohvale pljušte na račun onih koji imaju velike kuće, skupoceni nameštaj, besne automobile ili skupu garderobu. Možda najveću pohvalu dobijaju oni koji upražnjavaju najviše mrtvog seksa. Devojke opisane kao “zavodnice” i mladići opisani kao “dobri ljubavnici”, jesu oni kojima se naročito aplaudira.

Razvojem nauke čovekovi potencijali su se znatno povećali, a samim tim i potencijali za ostvarivanje novih telesnih zadovoljstava. Razvoj hemije je omogućio stvaranje mnogih jakih sintetičkih droga, a razvoj elektronike je otvorio put stvaranju brojnih televizijskih i muzičkih programa kojima se savremeni čovek drogira (kao što su pornografija, horor filmovi, filmovi sa scenama nasilja koje prate zvuci destruktivne muzike).

Velike pohvale dobijaju naučnici koji omogućavaju ljudima pristup novim “izvorima zadovoljstva”. Brojna odlikovanja i nagrade dodeljuju se naučnicima koji učestvuju u navodnom “ulepšavanju čovekovog života”, a najpoznatija naučna nagrada je Nobelova nagrada (dobila

ime po “naučniku” koji je otkrio dinamit).¹⁰ Bezbolan prekid trudnoće, ugradnja silikona, veštačke krvne žile, tablete protiv “svih bolova” itd. jesu neka od brojnih naučnih dostignuća kojima se naučnici trude da omoguće udobniji i komforniji život u neprirodnom ambijentu (gradovima).

Takođe, medicinski naučnici su postali veoma hvaljeni jer uspevaju da obavljaju komplikovane operacije i da novim metodama produže život onima kojima koji su svoje zdravlje narušili prihvatanjem materijalističkog sistema vrednosti. Dakle, isti oni koji bivaju pohvaljeni za stvaranje novih sintetičkih droga, ponovo bivaju pohvaljeni za produžavanje života narkomanima.

Diplome skupih i “prestižnih” fakulteta su nešto čemu hrli veliki broj mladih ljudi. Oni se osposobljavaju da budu “stručnjaci” koji će nakon završenih studija dugo godina tragati za poslom u tuđim preduzećima.

Još jedna grupa ljudi, koja je veoma hvaljena i koja je u stanju da na jednom mestu okupi više desetina hiljada ljudi, a pred televizijskim ekranima i više miliona ljudi, jesu savremeni sportisti. I dok je u mnogim zemljama maloletnicima zabranjeno da rade kao odrasli, da im se ne bi narušilo zdravlje, nigde ne postoje zakoni

kojima se ograničava trening. Posledica su fizička iscrpljivanja koja često dovode do obolenja i smrti.¹¹ Dodatna posledica bavljenja savremenim takmičarskim sportovima jeste snižavanje moralnih kriterijuma, a sve u cilju ostvarivanja uspeha.¹² Istraživanja pokazuju da su osobe koje se bave takmičarskim sportovima mnogo sklonije nasilništvu i seksualnom zlostavljanju drugih ljudi, u poređenju sa onima koji se sportom bave rekreativno.¹³

Vrstu zadovoljstva koje dolazi od mrtvih pohvala možda je najbolje opisao Boris Becker, jedan od najvećih teniseru svih vremena, koji je došao do ivice samoubistva. On je izrazio osećaj praznine i nezadovoljstva sledećim rečima: “Pobedio sam dva puta u Vimbldonu, jednom kao najmlađi igrač. Bio sam bogat. Imao sam sve materijalne stvari koje sam želeo: novac, kola, žene, sve... ali bio sam toliko nesrećan...”¹⁴ Jedna druga, mnogo hvaljena osoba je izjavila: “Kad dođeš do samog vrha, tamo nećeš naći ništa.”¹⁵

Ove izjave oslikavaju isto ono negativno stanje koje nastaje nakon kratkotrajnog delovanja svih oblika materijalističkih “zadovoljstava” opisanih ranije. Mrtve pohvale (koje dolaze od duhovno mrtvih ljudi) ne vrede mnogo. One izazivaju samo trenutno zadovoljstvo i to samo

kod onih koji prihvate materijalistički sistem vrednosti.

Duhovni sistem vrednosti

U duhovnom sistemu vrednosti sve je drugačije u odnosu na materijalizam. Sreća i zadovoljstvo proizilaze iz duhovnog i skladnog odnosa sa drugim živim bićima. U takvom odnosu u čovekovom organizmu dolazi do pokretanja mehanizama i procesa koji ne samo da stvaraju osećaj zadovoljstva, već jačaju imuni sistema i regenerišu organizam (kao što je slučaj sa lučenjem hormona endorfina). Ljudi koji prihvataju duhovni sistem vrednosti prave takve izbore i donose takve odluke u životu koji za posledicu imaju stvaranje ovakvih zdravih osećaja zadovoljstva.

Generalno, osećaj sreće i zadovoljstva u okviru duhovnog sistema vrednosti proističe iz nekoliko izvora koje ćemo navesti:

Porodica. Čovek je onoliko bogat, koliko ima iskrenih i dobrih prijatelja. Kada je u društvu dobrih ljudi, čovek postaje deo jednog lepšeg sveta, bez obzira na okruženje. Nekada okruženje može da bude vrlo neprijatno, kao u slučaju rata ili siromaštva, ali kada je sa nekim koga voli čovek skoro da ne oseća kakvo je okruženje.

Za razliku od materijalističkog sistema vrednosti gde ljudi glume da vole nekoga da bi ostvarili sebične ciljeve, ili misle da vole nekoga time što mu ispunjavaju sebične želje, u duhovnom sistemu vrednosti voleti nekoga znači činiti mu dobre stvari koje će ga učiniti duhovno jačim i boljim, i koje će ga podstaći da i on drugima čini dobre stvari na sličan način. Na taj način se započinje jedan beskonačan niz stvaranja pozitivnih duhovnih vrednosti.

Najveća sreća koju čovek može da doživi proizilazi iz nastojanja da se drugima učini dobro. Onaj koji planira da učini dobro najpre samo “predoseća” radost koju će izazvati kod druge osobe (senka radosti). Kada se činjenje dobra realizuje, onaj koji čini dobro “doživljava” mnogo veću radost od osobe kojoj se čini dobro (original radosti).

Sam proces planiranja dobrog dela je nešto što jedino može da da smisao svakoj ljudskoj aktivnosti. Čovekov rad ima smisao ako će rezultat tog rada biti u funkciji nečijeg duhovnog, i svakog drugog, prosperiteta i radosti. (Materijalistička radost je nešto potpuno suprotno, gde se osoba “raduje” nekom kratkotrajnom telesnom zadovoljstvu, koje će na žalost ubrzo izazvati bolest i smrt.)

U samom procesu planiranja dobrog dela čovek doživljava neizrecivu radost o kojoj materijalisti ne mogu ni da sanjaju. Samo naslućivanje i pomisao da će neko, do koga nam je stalo, biti obradovan nekim našim gestom, kod čoveka stvara neopisivi osećaj zadovoljstva i najsnažniji mogući motiv za život i rad. Ljudi su često puta spremni da rizikuju ili polože svoj život, jer su podstaknuti radošću činjenja dobra onima koje vole.

Dodatna radost i motiv za činjenje dobra drugima proizilazi iz očekivanja da će oni kojima se čini dobro biti time podstaknuti za sličnu akciju. Često se takva očekivanja ne ostvaruju kada su u pitanju odrasli ljudi, ali kada su u pitanju deca, situacija je potpuno drugačija. Ukoliko im se posveti vreme i pruži adekvatna ljubav, deca će svojom dobrotom daleko prevazići sve ono dobro koje im je pruženo. Na taj način deca postaju čovekovi najbolji prijatelji, i to ne samo dok su mala, već na poseban način kad odrastu. Ona će biti vezana "ljubavnim vezama" za svoje dobrotvore (najčešće roditelje), tako da će prvi zalogaj hrane, i prvo odelo, biće namenjeno dobrotvoru, na sličan način kako je sa njima bilo postupano dok su bili mali.

Iz svega gore navedenog lako možemo da zaključimo da je porodica najvažnija institucija društva, jer se u njoj stvaraju dobri ljudi i najbolji prijatelji. U drugim institucijama društva osoba može da nauči neku veštinu, ali bez duhovnosti i moralnosti svako znanje i veština postaju prokletstvo za čovečanstvo jer postaju oruđa materijalističkog uništenja.

Prijatelji. Isti princip činjenja dobra drugima, koji se primenjuje u porodici, ostvaruje se i van porodice. Čovek se van porodice susreće sa osobama koje su odrasle ili odrastaju pod nekim drugim okolnostima, koje su više ili manje duhovne ili materijalističke. Realno je poći od pretpostavke da svaki čovek poseduje nešto dobro u svom karakteru, i da će korektan i duhovan odnos podstaknuti svaku osobu na pozitivnu reakciju i duhovni napredak. U praksi vidimo da će skoro svako pozitivno odgovoriti na gest ljubaznosti ili poštovanja, ali da će biti veoma mali broj onih koji će prihvatiti duhovni sistem vrednosti i koncept sreće koji iz njega proističe. Sigurno da je uzrok tome razorena porodica i materijalističko okruženje u savremenim društvima, tako da su materijalizam i "zadovoljstva" koja iz njega proizilaze postali norma ponašanja u savremenom svetu.

Ali, bez obzira kakve će odluke drugi ljudi donositi u svojim životima, imperativ svakog ozbiljnog čoveka bi trebao da bude ispravan život. Na taj način će život imati zadovoljstvo i smisao, a osoba će svojim duhovnim životom biti “videlo” i podsticaj onima koji “imaju oči da vide i uho da čuju”. Duhovno bliski ljudi će se lako međusobno prepoznati, i kroz druženje i međusobno unapređivanje sve će se više osposobljavati za život. Krajnji rezultat će biti stvaranje jednog drugog sveta oko nas, sveta koji nije deo savremene sumorne realnosti, i osposobljavanje za kvalitetan i uspešan život bez obzira na okruženje.

Priroda. Sve je lepše u prirodi. U prirodi se lepše se spava, hrana je ukusnija, rad je prijatniji... Priroda može da predstavlja veliku inspiraciju i podsticaj čoveku za pozitivnu akciju. Crvkut ptica, miris šumskog lišća, žubor potoka jesu samo neki motivi koji stalno nadahnjuju ljude.

Kada sam pre nekoliko godina prolazio sa mojom decom pored luna parka, oni su tražili da ih povedem da se malo poigraju. Međutim, pored luna parka, na livadi, jedan stariji gospodin iz konjičkog kluba je doveo konja i nudio uslugu jahanja. Ugledavši konja, deca su odmah zaboravila na luna park, i u narednih

nekoliko sati nisam mogao da ih odvojim od ove životinje. (Iz ličnog iskustva mogu da potvrdim da jahanje konja predstavlja mnogo veće zadovoljstvo nego vožnja bilo kojim automobilom.)

“Kako si konjiću? Da li te boli nešto? Jesi li gladan? Jesi li se umorio?”, predstavljaju mali deo “razgovora” koji su deca imala sa konjem.

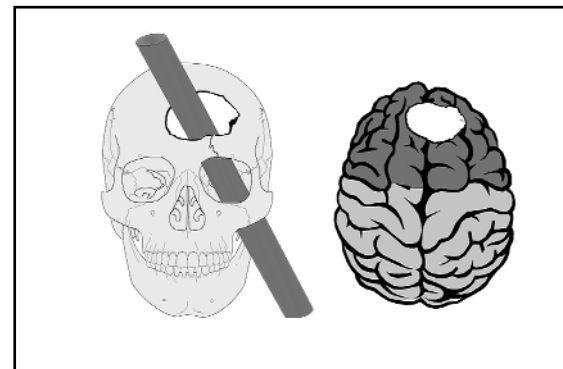
Sličan “razgovor” deca vode i sa macama, kucama, jarićima, jaganjcima i drugim domaćim životinjama. Ove i druge životinje svojom umiljatošću, dobronamernošću i trpljenjem plene pažnju čoveka i podstiču ga na plemenita dela. Zato nije redak slučaj da su životinje najbolji prijatelji čoveku. Mudri ljudi savetuju moralno posrnulog čoveka da bi često puta trebao da se ugleda na životinje.¹⁶

Možemo da zaključimo da prihvatanje određenog sistema vrednosti povlači za sobom određene posledice. Činjenica je da su posledice prihvatanja materijalističkog sistema vrednosti dramatične, jer bukvalno dovode do oštećenja čovekovog mozga. Na taj način dolazi do degradacije karaktera i pretvaranja osobe u nešto što bismo teško mogli nazvati “ljudsko biće”.

Najpoznatiji primer iz medicinske prakse koji pokazuje kako oštećenje čovekovog mozga izaziva poremećaj karaktera, jeste slučaj Fineasa Gejdža, čoveka koji je radio u jednoj železničkoj kompaniji.¹⁷ Pre nesreće koja mu se dogodila, ovaj čovek je bio poznat kao “najbolji i najsposobniji radnik” u kompaniji, i veoma posvećen suprug i roditelj.

Prilikom nesreće, došlo je do eksplozije na deonici gde se gradila pruga. Gvozdена šipka, kojom se sabijao dinamit u stenu, izazvala je tešku povredu ovom čoveku probijajući mu lobanju (slika 1). Čovek je preživeo, i za par sedmica se vratio na posao, jer je šipka probila njegov čeonu režu mozga, u kojem se nalaze centri za duhovnost, moralnost i volju, a ne centri koji kontrolišu neke druge vitalne funkcije.

Posledica povrede bila je dramatična promena karaktera ovog čoveka. Posle izlaska iz bolnice on je postao gnevljiv, neprijatan, svadalica, počeo je da maltretira ukućane, odbacio je religiju i postao vrlo svetovan. Od “najboljeg i najsposobnijeg radnika” postao je najgori radnik, tako da je uskoro morao da dobije otkaz. Napustio je porodicu i zaposlio se u putujućem cirkusu, a 13 godina kasnije je umro.

Slika 1. Šematski prikaz povrede Fineasa Gejdža.

Treba istaći da nije potrebno da čoveku šipka probije mozak da bi došlo do promene karaktera. Istraživanja pokazuju da konzumiranje otrovnih supstanci takođe oštećuje čeonu režu.¹⁸ Različiti oblici okultnih aktivnosti i hipnoze, kao i samohipnoza, kao što su istočnjačka meditacija i joga, dovode do oštećenja čeonog režnja.¹⁹ Do oštećenja dovodi i gledanje destruktivnih televizijskih programa (nasilje, pornografija itd), kao i slušanje destruktivne muzike.²⁰

Ne treba biti veliki poznavalac stanja u svetu pa zaključiti da je većina savremenih ljudi prihvatila materijalistički sistem vrednosti, i da je oštećenje čeonog režnja čovekovog mozga naj-

Tajna srećnog života

dominantnija savremena bolest. Posledica toga jeste “svet u kome živimo”.

SVET U KOME ŽIVIMO

Savremeni svet bi se mogao opisati kao velika džungla u kojoj dominiraju najkrvoločnije zveri. Iako te zveri imaju izgled ljudi, i čak nose kravate, odela i lakovane cipele, karakter tih bića jasno ukazuje da to nisu ljudi.

U nauci o životu (biologiji) postoji nešto što se zove “biološki ključ”. Na osnovu prepoznatljivih bioloških osobina, odnosno “biološkog ključa”, moguće je prepoznati šta je ruža, a šta tigar ili glista, ili neki drugi organizam. Biološki ključ na osnovu koga se prepoznaje šta je (ili ko je) “čovjek” jeste “moralni zakon”. Bića koja žive po moralnom zakonu zovemo “ljudima”, a bića koja samo izgledaju kao ljudi, a ne žive po moralnom zakonu, zovemo “čudovištima”, jer to što oni čine ne može ih svrstati u nijednu životinjsku grupu (životinje ne čine tako monstruozne stvari; u prethodnom poglavlju smo videli kako oštećenje mozga izaziva moralnu degradaciju čoveka.)

Ono što je takođe karakteristika ovog sveta jeste da čudovišta u ljudskom obličju kontrolišu sve aspekte javnog života. Posledica toga je:

1. Uspostavljanje sistema obrazovanja koji od dece pravi narkomane, lenjivce i materijaliste,
2. Upostavljanje medijskog sistema koji promovise razvrat, destrukciju i najgore oblike perverzno materijalističkog ponašanja,
3. Uspostavljanje ekonomskog sistema koji je u funkciji stvaranja materijalnih bogatava “po svaku cenu”, gde se ne razmišlja o tome “šta će biti sutra”, i “da li ćemo živi dočekati sutrašnji dan”.

Zbog svega pomenutog, savremena društva su sastavljena od ljudi koji masovno sebi oduzimaju život (tabela 1 i 2).¹ Istraživanja jasno pokazuju da su vodeći uzroci bolesti i smrti povezani sa čovekovim ponašanjem koje bismo mogli nazvati “samoubilčkim”.

Ali, ne samo da čovek uništava svoj život, on takođe uništava i sve oko sebe. Uništenje je naročito ubrzano razvojem nauke u 20. veku. Nekada je u svetu izumirala jedna biljna ili životinjska vrsta na svake četiri godine (ili 25 vrsta na 100 godina), a u 20. veku je zbog čovekovog

destruktivnog ponašanja izumrla jedna četvrtina svih biljnih i životinjskih vrsta.²

Tabela 1. Osnovni faktori koji su prouzrokovali smrt u SAD (1990)

- Loša ishrana, neodgovarajuća fizička aktivnost	582.000
- Duvan	468.000
- Alkohol	107.000
- Infektivne bolesti	90.000
- Otrovnii činioci	60.000
- Vatreno oružje	35.000
- Seksualno ponašanje	30.000
- Saobraćajne nesreće	25.000
- Zabranjeni narkotici	20.000

Tabela 2. Deset vodećih uzroka koji su prouzrokovali smrt u SAD (1995)

- Bolesti srca i krvnih sudova	914.000
- Rak	538.000
- Hronična bolest pluća	105.000
- Nesrećni slučajevi	90.000
- Zapaljenje pluća/grip	84.000
- Dijabetes	59.000
- HIV/Sida	43.000
- Samoubistvo	31.000
- Ciroza jetre	25.000
- Insuficijencija bubrega	24.000
- Ostalo	398.000

(U gornjim tabelama su dati podaci iz SAD, koji predstavljaju trend u savremenom svetu.)

Poznato je da šume predstavljaju pluća naše planete jer preko listova oslobađaju kiseonik potreban za disanje. Takođe, šume preko korena izvlače vodu iz zemlje i oslobađaju je u atmosferu, a ta voda kasnije ponovo pada na zemlju u vidu kiše i čini da zemljište bude zdravo. Na žalost, šume su danas masovno posečene, a taj proces se nemilosrdno nastavlja, što izaziva stvaranje pustinja u onim regionima koji su nekada imali plodno zemljište i šumovite predele. Glavni uzrok seče šuma je neverovatan - potrebno je da se stvore pašnjaci na kojima će pasti stoka za proizvodnju hamburgera.³ I dok na jednoj strani sveta ljudi masovno jedu nezdravu hranu i zbog toga masovno umiru od bolesti srca (vidi tabelu 2), na drugoj strani sveta dolazi do stvaranja velikih pustinja i masovnog umiranja od gladi (svakoga dana širom sveta više od 45.000 ljudi umire od gladi, od kojih je 38.000 deca).⁴

Sagorevanje nafte i uglja, kao i spaljivanje šuma i oslobađanje drugih otrovnih gasova u atmosferu uzrokuje rapidan porast koncentracije ugljen-dioksida u atmosferu, što izaziva veliki porast globalne temperature koji dodatno otežava i onemogućava život na našoj planeti.⁵

Trendovi uništenja su izuzetno veliki, i to na svim poljima, ali pošto su mediji pod kon-

trolom onih koji izazivaju uništenje, u javnosti se stvara lažna slika da “stanje nije tako loše”, i da će se “svi problemi uskoro rešiti”.

I kao što su vodeći materijalisti odlučni da dostignu sve zacrtane ciljeve i ispune sve svoje sebične i materijalističke želje, tako su odlučni i da se nemilosrdno obračunaju sa svakim ko im se suprotstavi na njihovom putu. Možda najbolji opis ovakvog stanja dao je jedan od najcenjenijih novinara u Americi, Džon Sinton, nekadašnji šef osoblja magazina New York Times:

“U današnjoj Americi više ne postoji sloboda štampe. To znamo i vi i ja. Kada bih dozvolio da se pošteno mišljenje objavi barem u jednom broju mojih novina, izgubio bih posao za manje od 24 sata. Posao nas novinara je da uništimo istinu, da lažemo u oči, da iskrivljujemo, ocrnjujemo, da iskorištavamo tuđu pohlepu i da prodajemo svoju zemlju i rasu zarad kore hleba. To znamo i vi i ja. I kakva je to ludorija, ova navodna sloboda štampe? Mi smo marionete bogatih. Oni vuku konce, a mi igramo. Naši talenti, naše mogućnosti, naši životi, sve je to svojina drugih ljudi. Mi smo intelektualne prostitutke.”⁶

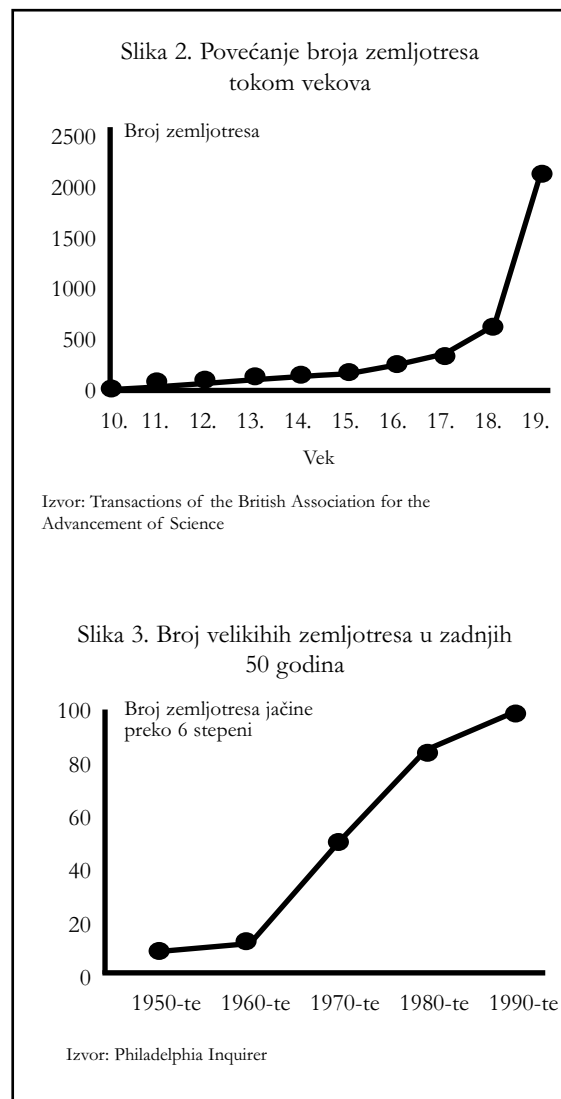
Treba istaći da sve poluge vlasti u ovom svetu kontrolišu muškarci, i to oni muškarci koji su

prihvatili materijalizam kao svoju ideologiju i sistem vrednosti. Žrtve takve ideologije su uglavnom žene, deca i starci, kao i muškarci koji nisu dovoljno jaki da opstanu u areni krvoločnih zveri koje se bore za viši status na lestvici materijalizma. Žene se uglavnom tretiraju kao roblje, seksualni objekti ili “dežurni krivci”. Briga za decu skoro da ne postoji, zbog čega je maloletnička delikvencija u velikom porastu, a samoubistvo kod tinejdžera poprima razmere epidemije.⁷ Stari i bespomoćni ljudi su uglavnom zanemareni, i dane provode napušteni od svojih “bližnjih” koji su prezauzeti “trkom za životom” (dostizanju ciljeva koji se ne mogu dostići).

Istraživanja pokazuju da se broj prirodnih katastrofa i zemljotresa rapidno povećava u zadnjih nekoliko vekova, a naročito u zadnjih nekoliko decenija (slike 2 i 3).⁸

Izgleda kao da ovaj svet juri u propast. Prognoze naučnika o budućnosti planete su tako sumorne, da se uglavnom objavljuju samo po stručnim naučnim časopisima koje čita mali broj ljudi.

I pored naizgled mračne slike savremenog sveta, videli smo da kod čoveka postoji ideja o jednom lepšem svetu, o jednom savršenom svetu. Oni koji prihvataju duhovni sistem vred-

nosti smatraju da je moguće plivati nasuprot rečnog toka koji vodi u provaliju i da je moguće izaći na obalu gde postoji jedan drugi, lepši svet.

Ukoliko čovek izabere stil života koji nije materijalistički, otvaraju mu se velike mogućnosti već danas. U isto vreme duhovnim načinom života moguće je podstaći ljude iz našeg okruženja da razmišljaju o postojanju “nečeg drugog”, o postojanju jednog drugog života i drugog sveta.

Dakle, postoji pozitivan izbor, nešto što svako može da izabere, ali potrebno je uložiti napor da bi se isplivalo na obalu nasuprot rečnom toku koji vodi u provaliju. Svaki čovek ima snage za to.

ŽENSKA SREĆA

Iako ovaj svet vode muškarci, velika je istina da najviše domete sreće u životu muškarci ne mogu da dostignu bez žene. Naime, žene poseduju jednu osobinu bez koje ovaj svet ne bi mogao da funkcioniše, a ta osobina je “ženstvenost”. Žensko srce predstavlja najbogatiju zemaljsku riznicu koja napaja dušu i oblikuje izgled ovog sveta. Ljubav koja izlazi iz ženskog srca je proslavila mnoge pesnike, a sam Bog je izabrao žensku ljubav, među svim ljudskim vrlinama, za izražavanje svoje ljubavi.¹

Osobina ženstvenosti čini ženu superiornijom u odnosu na muškarca po mnogim važnim pitanjima. Ženska ljubav čini ženu požrtvovanijom od muškarca, kao i hrabrijom. Ovde ne govorimo o “sirovoj hrabrosti” muškarca, već o onoj hrabrosti koja je češće potrebna u svakodnevnom životu. Takođe, žene mogu više da pretrpe i čvršće su od muškaraca. Oni koji sumnjaju u ovo mogu da pogledaju ženu u vreme teške bolesti koja pretil njenom životu i

da je uporede sa muškarcem koji je usamljen, bolestan ili siromašan. Prednost u trpljenju svakako ostaje na strani žene. U slučajevima javnog mučenja muškarac će podržati svoju čast, ali ako dođe do stradanja koja su skrivena od pogleda drugih ljudi, budimo sigurni da će se žena pokazati izdržljivijom. Veština da se pronikne u srce, sklonost da se učestvuje u svačijoj nesreći i mnogi drugi kvaliteti čine ženu po mnogo čemu superiornijom u odnosu na muškarca.

Međutim, u svom “izvornom prirodnom stanju” žena ne može da ispolji ni deo svojih velikih potencijala. Potreba svake žene je da voli i da bude voljena. Kada je drugi voli ona je srećna, mada je u tom slučaju sreća promenljiva jer zavisi od raspoloženja druge osobe. Prava potreba ženine duše je da voli i da se žrtvuje. To je zakon njenog postojanja kao bića, zakon na koji je niko i nikada ne prisiljava. A da bi volela i da bi imala za koga da se žrtvuje, da bi mogla da ispolji svoje velike potencijale i doživi istinsku sreću u životu, ženi je potreban neko.

I kao što postoje retke ptice koje uvek uspeju da pronađu svoje malo jato, tako i ozbiljni ljudi lako uspevaju da prepoznaju one koji imaju ista životna stremljenja. Lasta lako “prepoznaje” drugu lastu i uspostavlja kontakt sa njom, a

ljudi bliskih pogleda na svet na sličan način lako “prepoznaju” jedni druge i uspostavljaju međusobni kontakt.

Najveća čovekova vrlina jeste da zna da “prepoznaje” - da prepoznaje svetlost od tame, slatko od gorkog, dobro od zla. Mi se ne rađamo sa ovom vrlinom, već je stičemo vaspitanjem i životnim iskustvom. Iskusni treneri lako prepoznaju dobrog igrača, a producenti muzičkih produkcija dobrog muzičara. Oni su “osposobljeni da prepoznaju”.

Na sličan način, čovek treba da se “osposobi da prepoznaje” ono što je istinski vredno u ovom svetu, a istinski vredno su ljudi koji žive za to da nekog vole i da se za njega žrtvuju. Svojom ljubavlju i žrtvom oni podstiču druge da vole i da se žrtvuju, što predstavlja lančanu reakciju koja dovodi do osećanja zadovoljstva i sreće koja su u domenu nezamislivog.

Kao beba, čovek je predmet velike ljubavi i žrtve svojih roditelja. Na ovu ukazanu ljubav beba reaguje osmehom i grimasama zadovoljstva, što kod roditelja stvara neopisivu radost i zadovoljstvo. Kada beba malo odraste i prohoda, ona čini mnogo više od deljenja osmeha svojim roditeljima, i stalno se “nameće” da nešto pomogne, da nekoga obraduje, da bude neko ko najviše služi drugima. Ukoliko se

neguje ova predivna osobina da se voli i pomaže drugima, dete će odrasti u odraslu osobu sa velikim potencijalima da sebe i druge usreći.

Već smo istakli da žena poseduje osobine bez kojih ovaj svet ne bi mogao da funkcioniše. Muškarci su svesni ovih potencijala i nastoje po svaku cenu da ženu pridobiju za sebe. Sa svojim velikim potencijalima žena može da podstakne muškarca na ratove ili da ga podstakne da brda premešta. Ali ona može svoje velike potencijale da usmeri u sferu umetnosti i da kao najveći ovozemaljski umetnik stvori i oblikuje najveće dragulje ovoga sveta - ljudska bića sa uzvišenim osobinama - osobinama da se voli i da se žrtvuje.

Muškarci su svesni da mnoge važne stvari u životu ne mogu bez žene i onoga što ona može da pruži, i zato veliki deo onoga što rade - upravo rade zbog žena. To je naročito slučaj sa duhovnim muškarcima, jer su oni mnogo više svesni kolika je vrednost dobre žene u ovom svetu. Zato se duhovni muškarci na poseban način trude da privuku pažnju duhovne žene i da stvore ambijent u kojem bi ženska umetnost mogla maksimalno da se iskaže. Oni se takođe duhovno i karakterno izgrađuju da svojim životom i ponašanjem ne naruše sklad i harmo-

niju ambijenta koji žena oblikuje. Štaviše, duhovni muškarci se trude da podstaknu ženu na što veću kreativnost i umetničko izražavanje.

Svaka žena (ili devojka) bi trebala da bude svesna svoje velike vrednosti u ovom svetu - svetu koji vode muškarci. Zato bi negovanje sopstvene ženstvenosti trebalo da bude najveći imperativ svake duhovne žene. Samo sa ovom osobinom žena može da iskusi lepotu življenja i da bude uvažavana i poštovana od strane muškaraca, uključujući i one sa najgrubljim karakterom. Svojom ženstvenošću žena je često puta u stanju da podstakne grubijana da izleći svoj oštećeni čeon i režanj i izgradi karakter u čijem će prisustvu svakome biti prijatno.

Kao što smo već rekli, duhovni muškarci se na poseban način trude da pridobiju naklonost duhovne žene jer bez nje mogu malo toga da postignu u životu. Da bi imao porodicu, ambijent topline, mira i ljubavi, oazu koja leči sve rane, muškarcu je potrebna duhovna žena. Bez njenih vrлина on nije u stanju da stekne najbolje prijatelje, koji će mu radosno raširenih ruku trčati u susret svaki put kada uđe na vrata, koji će ga poštovati i voleti celog života, i koji će se brinuti o njemu i kada ostari, ali ne tako što će plaćati njegovo izdržavanje u staračkom domu, nego tako što će mu dati počasno mesto u

domu punom njegovih unuka među kojima će najstariji od njih nositi njegovo ime.

Karakter muškarca u početku oblikuje žena (majka), da bi kasnije opet žena (supruga) vodila brigu o očuvanju, ili eventualno unapređenju njegovog karaktera, pošto u svakodnevnim kontaktima i poslovima sa drugim ljudima njegov karakter može lako da se pokvari. Zato su mudraci rekli da se muškarac, o čijem karakteru brine vrsna žena, “prepozna je kada sedi sa starešinama zemaljskim”.² Tamo gde prestaje ženstvenost, prestaju da postoje ljudski karakteri, a svetom haraju grubijanstvo i nemilosrdnost.

Bilo bi potrebno još mnogo strana teksta da bi se opisao samo mali delić dobrote i blagostanja koji proizilaze iz najveće zemaljske riznice - ženskog srca.

Pored toga što je važno da bude svesna svojih velikih potencijala, za ženu je takođe važno da neguje i unapređuje te potencijale. Samo na taj način će biti u stanju da ostvari svrhu svog postojanja i doživi istinsku sreću sa kojom će moći da oplemeni sve ono čega se dotakne.

U nastavku poglavlja, pokušaćemo da skrenemo pažnju na to kako bi jedna devojka ili žena

trebala da neguje i unapređuje svoju ženstvenost.

Prostorija u kojoj se nalazi duhovna žena odsjajava lepotom njene ženstvene skromnosti, stidljivosti, čestitosti, krotosti, uzdržljivosti u rečima i njenoj brizi o prisutnima. Zbog takvog njenog ponašanja čak i muškarci sa najgrubljim karakterom biće podstaknuti da se ponašaju sa poštovanjem i neće dopuštati sebi da čine ili da kažu bilo šta loše što bi povredilo njenu skromnost i dostojanstvo. Dom u kome prebiva duhovna žena predstavlja hram reda, mira i sreće u kojem muškarac, nakon poslova koje obavlja izvan doma, pronalazi mir i toliko dobra da mu ne pada na pamet da na nekom drugom mestu traži odmor od napora i obnovljenje svoje snage. Čistoća doma, veština u pripremanju ukusne i zdrave hrane, ljubaznost i uljudnost koja ne poznaje granice, takođe su samo neke od osobina duhovne žene koje se ne mogu naći ni za sav novac ovoga sveta u najluksuznijim hotelima i restoranima.

I kao što su dobre majke najlepše i najmilije žene na svetu svojoj deci, tako su i duhovne devojke obavijene tom vrstom ženske lepote koja nikoga ne ostavlja ravnodušnim. Veliki potencijali koje svaka žena poseduje ne daju joj za pravo da bude ružna, jer je to osobina

bolesnih i zapuštenih žena. Duhovnoj ženi nije potrebna raskošna garderoba da bi bila lepa. Ona je obučena u stid - najlepše odelo koje se stvara u njenom srcu. Čak i u trenucima intime sa svojim suprugom, duhovna žena je obučena u ovo najlepše odelo, koje je moguće prepoznati pod velom tame.

Duhovno ženi nije potrebno puno vremena da bi zadovoljstvom i radošću ispunila srce svakoga ko se nađe u njenom prisustvu. Ona uvek ima dovoljno vremena za sebe da se izgrađuje i da na taj način sebi i bližnjima učini život još lepšim i ispunjenijim.

Naravno, postoje trenuci u životu koji mogu da ugroze mir i harmoniju doma. Ali, i u tim trenucima duhovna žena ostaje čvrsta i principijelna svom imenu. Ona svojim životom i ličnim primerom utiče da se sve oluje stišaju i nestanu. Nekada je za to potrebno određeno vreme koje će nekome izgledati dugo, ali ne postoji cena niti žrtva koju ne treba platiti za mir doma i izgradnju karaktera onih koji su nam najbliži.

Duhovnu devojkicu će svaki muškarac lako moći da prepozna, ali neće moći da joj priđe. I kao što je za ulaz u raskošni cvetni vrt potrebna dozvola vlasnika vrta, tako je i za pristup ženskom srcu potrebna dozvola. U ovom slučaju

potrebno je više dozvola, a ograde i prepreke koje postoje do njenog srca moći će da prođu samo oni koji su toga dostojni.

MUŠKA SREĆA

Pitanje slobode je najvažnije pitanje za muškarca. Samo slobodan muškarac može da pretenduje da bude istinski srećan. Sa materijalističkog aspekta slobodan je onaj muškarac koji može sa sobom da radi šta hoće. Materijalista smatra da je “slobodan” ako uspe da organizuje svoj život tako da drugi brinu o njemu. On obično želi da mu njegovi roditelji, preduzeće ili država obezbede hranu, stanovanje, obrazovanje, oblačenje, medicinsku zaštitu, neku platu i zabavu. Ovakav oblik usluge se obezbeđuje u zatvoru.

Pošto su ljudi u ovom svetu u velikoj meri prihvatili materijalistički koncept “slobode”, planeta Zemlja se pretvorila u jedan veliki zatvor, a njeni stanovnici su dobrovoljno postali robovi.

U stara vremena su muškarcima koji su želeli da budu robovi, dakle muškarcima koji su želeli da drugi brinu o njima i njihovim porodicama, njihovi vlasnici na javnom mestu, pred velikim

brojem ljudi, probijali uvo i stavljali mindušu, i to je bio znak po kome su se muškarci robovi prepoznavali od slobodnih muškaraca¹ (ženama se to zvanično nije radilo, iako su mnoge to same sebi činile). U tom konceptu, vlasnici ili gazde su svojim robovima takođe određivali sa kim treba da se žene i brinuli su o obrazovanju i vaspitanju njihove dece.

Ukoliko bi rob odlučio da bude slobodan, i da napusti svog gazdu, gubio je sve ono što mu je gazda obezbeđivao, uključujući i ženu i decu, koji bi ostajali vlasništvo gazde.² U retkim slučajevima je bivši rob mogao da otkupi svoju porodicu.

Nekada su ljudi odlučivali da postanu robovi jer nisu mogli da plate dugove ili su bili porobljavani od strane fizički jačeg okupatora. Danas se koncept ropstva izmenio - u smislu da su porobljivači “unapredili” sistem porobljavanja. Savremeni porobljivači veoma agresivno reklamiraju koncept ropstva preko svojih medija i sistema obrazovanja, tako da se deca od malih nogu uče materijalizmu, a odrasli ljudi se podstiču na takmičenje u tome. Naravno, porobljivači će reći da su njihovi robovi “slobodni” i da “uživaju u životu”, iako statistike jasno pokazuju da prihvatanje takve vrste “slo-

bode” vodi u tešku depresiju i druga teška oboljenja.³

Promoteri savremenog koncepta ropstva su toliko agresivni u promociji svog koncepta, da svaki onaj ko se usudi da izabere nešto drugo, biva najpre ismejavan i izrugivan, a ukoliko ostane uporan u nastojanjima da izađe iz uspostavljenog robovlasničkog sistema suočiće se sa “sankcijama”, koje podrazumevaju da će izgubiti sve “privilegije” koje nudi robovlasnički sistem, biće izolovan iz društva i smatran “crnom ovcom”, primitivcem i fanatikom.

Ipak, posledice prihvatanja materijalističkog sistema vrednosti su tako traumatične i bolne, da postoje muškarci koji su odlučni, da i pored svih pritisaka, izaberu jedan drugi sistem vrednosti, i jedan potpuno drugačiji svet koji iz njega proističe. Možemo da kažemo da se svaki odrasli muškarac nalazi pred izazovom da odgovori na tri životna pitanja:

1. Da li želi da finansijski zavisi od drugih ljudi (poslodavca)?
2. Da li želi da drugi određuju kako treba da osniva i vodi porodicu, i koliko će imati dece?
3. Da li želi da mu osobe izvan njegove porodice vaspitavaju decu i određuju ko će mu biti prijatelj?

Muškarac koji prihvata duhovni sistem vrednosti na sva gornja pitanja će odgovoriti sa “ne”, i to je prvi korak u dostizanju istinske slobode i sreće u ovom svetu. Drugi korak je “osposobljavanje”, odnosno praktična primena prihvaćenog koncepta slobode. Kada shvati i razume šta je sloboda, a šta ropstvo, muškarac može da krene u dostizanje slobode, koju i kada dostigne mora stalno da čuva i neguje.

Osposobljavanje

Da bi se osposobio za pravilno funkcionisanje u ovom svetu i za dostizanje istinske sreće, muškarac najpre treba da prihvati ispravan sistem vrednosti i da učini sve što je u njegovim mogućnostima da sačuva zdrav razum, odnosno “zdrav mozak”. U jednom od prethodnih poglavlja spomenuli smo kako oštećenje mozga može negativno na deluje na čovekov karakter i njegove odluke.

Ono što dodatno treba napomenuti jeste da čovekov mozak može da funkcioniše u “normalnom” i “nenormalnom” stanju, odnosno u “alfa” i “beta” stanju.⁴ U “beta stanju”, mozak kritički analizira informacije koje dolaze do njega i to je zdravo stanje mozga. U “alfa” stanju, informacije se kritički ne analiziraju i za čoveka se kaže da je u stanju “hipnoze”.

Kada je hipnotisan, onda hipnotizer (onaj koji ga hipnotiše) može sa njim da radi šta hoće - može da ga nagovori da uradi ovo ili ono, pa čak i da izvrši samoubistvo. (Hipnoza je jedna od metoda sprovođenja savremenog koncepta materijalističkog ropstva.)

Ukoliko dođe do oštećenja mozga, osoba može lako da bude hipnotisana. (Dobra vest je da mozak ima velike potencijale i da može da bude regenerisan i izlečen i nakon oštećenja.)

Ne samo da narkotici i nezdrava ishrana mogu da oštete čovekov mozak i tako degradiraju njegov karakter i učine ga sklonim hipnotisanju, već i posmatranje destruktivnih scena može veoma da ošteti čovekov najvažniji organ (materijalistima su neki drugi organi najvažniji, ali istraživanja jasno pokazuju da samo sa zdravim mozgom svi ostali organi mogu pravilno da funkcionišu).

Posmatranjem destruktivnih filmova sa scenama nasilja, kao i posmatranjem porno filmova, kod čoveka se degradiraju osećaji za lepo, tako da se međuljudski odnosi pretvaraju u nasilništvo, a polni odnos se pretvara u perverziju. Poznato je iz prakse da zadovoljstvo ukusne hrane ili čistog vazduha ne mogu adekvatno da osete oni koji puše duvan ili piju alkohol, jer su im čula degradirana. Isto tako, oni koji “uživa-

ju” u scenama nasilja iz filmova teško mogu biti sposobni za nežnost i umiljatost. Ljubitelji porno filmova nikada ne mogu da dožive istinsko zadovoljstvo polnog odnosa jer su njihova čula “podešena” na strast i životinjski instinkt “tovnih konja koji ržu na žene svojih bližnjih”.⁵

Dakle, da bi doživeo istinsku sreću u životu čovek treba da neguje svoje osećaje za lepim.

Jedno od najčešćih stanja hipnoze u koje čovek dolazi je stanje opsednutosti koje nastupa kada se osoba “zaljubljuje”. U takvom stanju osoba nije sposobna racionalno da razmišlja, a posledice su teške i dramatične. Često puta dolazi do trauma koje ostaju do kraja života.

Nekada do ovakve vrste opsednutosti dolazi samo zbog nečijeg dvosmislenog osmeha ili par reči koje su osobi ulile lažna očekivanja. U stanju “zaljubljenosti”, osoba predaje, kao na tacni, celo svoje duhovno biće drugoj osobi (kao u slučaju da nekome preda celu svoju ušteđevinu na čuvanje). I kao što se danas promovise koncept da lopovi treba da čuvaju čovekovu ušteđevinu (banke i osiguravajuće kompanije), tako se promovise koncept da “lopovi ljudskih srca” treba da čuvaju najintimnije i najosetljivije aspekte čovekovog duhovnog bića. Posledice su strašne.

Pošto je zakon ljudskog uma da se pretvara u ono što mu je pred očima, stara izreka za mudrog čoveka kaže da je “mudar onaj koji se sklanja od zla”.⁶ Družeci se sa duhovnim ljudima i sa onima od kojih može nešto korisno da nauči, kao i upražnjavanjem drugih duhovnih aktivnosti koje podstiču moralnost, poštenje i požrtvovanost, čovek se izgrađuje i motiviše za najviše domete duhovne izgradnje i osposobljava da doživi istinsku sreću u životu.

Jedna od stvari koja muškarca čini slobodnim jeste sposobnost da može sam sebe da izdržava. To znači da treba da bude osposobljen za takvu vrstu posla u kojem njegovi prihodi neće zavisiti od poslodavca (osim u slučaju kada radi u firmi svoga oca). Jedino na taj način muškarac može samostalno da donosi odluke, uključujući i odluku da izabere pravilan sistem vrednosti. U svakom drugom slučaju njegove odluke direktno mogu da zavise od onoga za koga radi.

Vrsta posla je manje važna - da li je muškarac taksista, lekar, vodoinstalater ili nešto drugo. Važno je biti u mogućnosti da se samostalno donose životno važne odluke, a to je privilegija samo slobodnih.

Ipak, kada govorimo o vrsti posla, treba napomenuti da je proizvodnja hrane u prirod-

nom ambijentu najsigurniji posao za jednog muškarca, jer takva vrsta posla može da podnese svaki društveni, ekonomski ili prirodni kolaps. Čovek koji ima komad obradive zemlje, malo šume i izvor vode, kao i znanje da živi u prirodnom ambijentu, u velikoj je prednosti u odnosu na one koji to nemaju. Posao u gradovima, koliko god bio profitabilan u jednom trenutku, predstavlja posao na “staklenim nogama” koji propada sa najmanjim potresom. Najmanji zemljotres ili neka druga prirodna nepogoda, nestašica nekog energenta, kao i politička nestabilnost ili ratna dejstva, predstavljaju samo neke od brojnih faktora koji lako mogu da unište svaki posao u gradu,⁷ a da ne govorimo o tome koliko je sam život u gradu zavistan od mnoštva faktora.

(Nekada je dobro raditi posao u gradu, ali imati “ostupnicu” u prirodnom ambijentu i biti spreman za vanredne slučajeve. Jedno od obeležja današnjeg doba je kolaps ekonomije u celom svetu, rapidno povećanje broja prirodnih katastrofa i velika moralna dekadencija, čega bi svaki ozbiljan muškarac trebao da bude svestan.)

Dakle, kada se izgradi i osposobi da dostigne slobodu, muškarac može da stvara jedan drugi i lepši svet. To je svet u kome će ne samo on moći da uživa, nego i svi koji su u njegovom

okruženju. Ulaganjem u ljude i stvaranjem iskrenih i dobrih prijatelja, muškarac ostvaruje svrhu svog postojanja i doživljava onu radost življenja koju nijedno pesničko pero ne može da opiše.

Iako postoje različiti načini za stvaranje dobrih ljudi, sigurno je da porodica predstavlja najbolji i najefikasiju način za postizanje ovog uzvišenog cilja. Najviši domet jednog muškarca, koji proizilazi iz njegove slobode, jeste da ima porodicu koja će biti izvor najljepših duhovnih rodova. A da bi ostvario taj poduhvat potreban mu je saradnik koji ne pripada ovom svetu, saradnik koji je u stanju da mušku sirovu snagu i potencijale pretvori u istinske duhovne vrednosti. To je biće o kome su tokom istorije sanjali i razmišljali mnogi prinčevi, a na osnovu crtanih filmova o Pepeljugi, Snežani i Uspavanoj lepotici “saznali smo” da ta bića zaista postoje. Kada smo odrasli, ta bića smo prepoznali u našim majkama i bakama.

Pridobiti srce jedne princeze je privilegija samo prinčeva. Mudraci kažu da je Bog, kao Car univerzuma, stvorio sve dečake i devojčice da kad porastu, kao Njegovi sinovi i kćeri, postanu pravi prinčevi i princeze. Oni koji prihvate duhovni sistem vrednosti zaista mogu da pretenduju na to zvanje.

I ovde dolazimo do još jedne “stepenice” koju treba da pređe svaki ozbiljan muškarac. Pored toga što treba da bude slobodan, on treba karakterno da se izgradi da bi duhovna devojka u njemu prepoznala “svog princa”. Na taj način se osposobljava da prođe kroz kapiju koja vodi do formiranja porodice, a ta kapija se zove “brak”.

Brak

Brak je privilegija samo slobodnih i duhovnih ljudi. U materijalizmu brak je sveden na nivo prostitucije, u kojem muškarac traži izvor telesnog zadovoljstva, a žena nekoga ko će finansirati njene prohteve.

Ulaženje u brak predstavlja veliku odgovornost, jer iako može da predstavlja uvod u formiranje porodice i započinjanje jednog posebnog poglavlja u životu, brak može da bude izvor velikog stresa i traume. Kidanje uspostavljenih duhovnih i emotivnih veza izaziva neke od najtežih oblika bolova i patnje.

U jednom istraživanju rađenom među mladim ljudima, na pitanje: “Šta te najteže pogađa u životu?” najviše ispitanika je odgovorilo: “Raskid sa partnerom” (na drugom mestu je bilo “Smrt u porodici”).⁹ Zbog toga je za formira-

nje uspešnog braka potrebno dosta znanja i umešnosti.

Činjenica je da se danas brakovi formiraju iz različitih razloga. Nekima je glavni motiv ulaska u brak mogućnost da se sa “dve plate” lakše preživi. Drugi ulaze u brak da bi u okviru njega mogli da kanališu svoje telesne želje. Treći ulaze u brak iz nekih drugih iskrenih pobuda, sličnim prethodno navedenim, koje ne želimo da omalovažavamo, ali ovde želimo da istaknemo onu najuzvišeniju svrhu formiranja braka čiji će cilj biti stvaranje dobrih ljudi i ulaženje u svet nebeskog mira i najveće sreće.

I ovde dolazimo do ključne stvari koja bi trebalo da bude poznata svakom muškarcu. Ukoliko svojim karakterom i duhovnošću dođe u situaciju da se približi duhovnoj devojci i bude u prilici da traži njenu ruku, on treba da bude svestan njenog **najvažnijeg pitanja** koje će mu biti postavljeno. To nije pitanje: “Gde ćeš me voditi na more?” ili “Koji auto voziš?” To je pitanje zasnovano na najdubljim težnjama njenog bića: “Ja želim da imam puno dece. Da li možeš da izdržavaš mene i decu?”

Svaka duhovna devojka je svesna svojih velikih potencijala, ali je takođe svesna minimalnih uslova koji su potrebni da bi se ti potencijali realizovali. Iz istorije su nam poznate izjave

raznih porobljivača koji su izjavljivali: “Dajte nam dete do sedme godine, a posle sa njim radite šta hoćete!” (Zato je u konceptu savremenog ropstva izuzetno važno ko kontroliše sistem obrazovanja.)

Da bi projekat stvaranja dobrih ljudi mogao praktično da se realizuje, minimum uslova je da majka može svo svoje vreme da posveti deci dok ona odrastaju i da na taj način oblikuje njihov karakter. U tom periodu najbolje dolazi do izražaja sva lepota i snaga majčinog karaktera. Uticaj majke na dete je tako veliki, da ona može od njega da napravi bombaša samoubicu, ali i najvećeg prijatelja porodice koji će predstavljati izvor najveće radosti. Veliki uticaj majke na dete se takođe oslikava u eventualnim neslaganjima majke i oca. Otac može “sto puta” da bude u pravu, ali će dete uvek biti na strani majke.

Zato muškarac treba da bude svestan da su deca vlasništvo žene, odnosno majke, a da njegova mogu biti samo onoliko koliko mu je žena privržena.

Takođe, karakter dece zavisi od majčinog karaktera. Zato kada bira devojku koju će da zaprosi, muškarac bira karakter dece koju će sutra imati. Prilikom stupanja u brak muškarac u svojoj supruzi stiče doživotnog prijatelja, koji

će ga na poseban način oplemeniti i doneti tu mu na svet još dvoje, troje, petoro ili više takvih prijatelja.

Dakle, svrha ulaska u brak duhovnog mladića i devojke jeste formiranje porodice u kojoj će deca biti kruna takve zajednice i izvor najveće radosti.

Imati svoje dete je najlepša stvar koja može da se desi čoveku u ovom svetu. To će sigurno potvrditi svaki roditelj. Dete je slika onog sveta o kojem mašta svako odraslo ljudsko srce. Osmeš svog deteta i njegova nerazumljiva pesma jesu melodije koje nadmašuju najljepšu anđeosku pesmu. Prosto je neverovatno kako roditelj prepoznaje u svom detetu svoj lik, i kako se glas svog deteta prepoznaje po njegovoj neopisivoj lepoti od svih drugih zvukova i glasova. Pomilovati svako dete predstavlja zadovoljstvo, ali pomilovati "svoje dete" predstavlja "neopisivo veliko zadovoljstvo". Miris kose svog deteta, mekoća njegove kože, graziocnost njegovih pokreta, boja njegovog glasa, i još mnoštvo toga što je nemoguće nabrojati, predstavljaju sliku sveta iz bajke - sveta koji zaista postoji. Svedok toga je svaki roditelj.

Kada dete dobije pažnju kakvu zaslužuje najlepši pupoljak, ono će izrasti u najlepši cvet,

koji će nastaviti da bude velika radost i izvor nadahnuća svojim roditeljima. I ne samo to. Ljubav prema bližnjima se ne manifestuje samo nasmejanim licem i lepim rečima. Kada odrastu, deca će svoju ljubav prema roditeljima nastaviti da pokazuju brigom o njima, na isti način kao što je i njima bila ukazivana dok su bili mali. Roditelji u poznim godinama neće biti zbrinuti samo obezbeđivanjem hrane, odela i krova nad glavom, nego će im deca za koju su živeli omogućiti toplinu doma u kome će mnoštvo njihovih potomaka biti naučeni da poštuju one koji su toga najviše dostojni. Brak postavljen na pravim temeljima omogućiće formiranje porodice u kojoj će najsrećniji biti oni koji su najstariji - odnosno oni koji su najviše služili, a koji kada dođu u zrele godine, uživaju u plodovima svoga rada koji se iz dana u dan umnožavaju.

I kao što smo istakli, birajući karakter buduće supruge, muškarac bira karakter svoje buduće dece i ambijent svog doma. I kao što karakter dece odražava karakter majke, tako i karakter devojke koju bira, predstavlja sliku karaktera njene majke. To ne mora uvek da bude slučaj, ali u karakteru majke se kriju mnoge karakterne osobine ćerke. U ophođenju majke prema svom suprugu može se naslutiti buduće ophođenje ćerke prema njenom suprugu.

O svim ovim i drugim stvarima trebao bi da razmišlja svaki duhovni mladić. Ono što bi stalno trebao da ima na umu jeste da li je devojka zaista zainteresovana i sposobna da učestvuje u velikom i odgovornom projektu koji će on voditi.

Veoma često u prošlosti mladići su konsultovali starije i iskusnije ljude kada su planirali da uđu u brak. Oni koji su bolje poznavali različite porodice i odnose koji vladaju u njima, znali su da posavetuju one koji su to tražili.

Danas se, na žalost, taj koncept veoma retko primenjuje na polju formiranja braka, ali se zato veoma zloupotrebljava u materijalizmu, gde različiti menadžeri trguju sa ljudima iz razloga čistog materijalnog profita. Takođe, mladići danas ne razmišljaju trezvenog uma o braku, nego im pažnju privlače oskudno odevene devojke u koje se “zaljubljuju”, i tako opsednuti, kao hipnotisani ili pod dejstvom droge, nanose sebi teške duhovne i telesne povrede, prekidaju veze sa najboljim prijateljima i porodicom, da bi na kraju retki među njima sačuvali život i zdravlje.

Drevna izreka kaže: “Ima nešto što je gore od smrti - a to je zla žena”.⁹

I kao što je imperativ svakog mladića da se upozna sa osobinama porodice iz koje devojka potiče i svemu ostalom što bi moglo da utiče na njenu duhovnost i fizičko zdravlje, tako je potrebno da i on bude neko ko će moći da prođe test one koju bi želeo da bira, i onih koji o njoj brinu. Nekada se išlo toliko daleko da su mladići i devojke znali po dvadeset i više kolena svojih predaka, koji su trebali da budu preporuka za njihove porodice, kao i za njih same. (Danas se taj koncept uglavnom samo zloupotrebljava u materijalizmu, gde na primer ukrštanjem pasa čiji su potomci “šampioni”, na svet dolaze mladunci koji će pobeđivati u arenama za borbu pasa.)

Izreka koja je nekada mnogo češće bila na usnama devojaka, glasila je: “Bolje je biti u braku sa dobrim čovekom jedan dan, nego sa nečovekom sto godina.” U pozadini ove izjave stoji filozofija koja održava odlučnost i usredsređenost duhovne devojke da njena “karijera” bude njena porodica i njena deca.

Nekada su devojke bile mnogo svesnije svih prednosti i mogućnosti koje nudi porodica. Zato su bile spremne da odu na kraj sveta sa onim u koga su imale poverenje, ne pitajući kuda ih vodi, jer im je bilo zadovoljstvo i čast

da budu udovi tela mudre i duhovne glave. Da navedem jedan skorašnji primer.

Pre izvesnog vremena upoznao sam mladog rabina koji je odrastao u jednoj istočnoevropskoj državi. Mlada i lepa devojka koja se udala za njega došla je iz jedne materijalno bogate zapadne zemlje, iz ugledne i imućne jevrejske porodice. Ona je odbila mogućnost da se dobro zaposli sa svojim završenim koledžom u zemlji gde je odrasla, već je izabrala mogućnost da se uda za duhovnog mladića kojeg je upozнала - za onoga koji se zbog svojih karakternih osobina najviše poštuje u njenom narodu. Ona je izabrala da dođe u istočnoevropsku zemlju u kojoj njen suprug radi, da živi sa njim u jednosobnom stanu, da odlično nauči jezik kojim se govori u toj državi i da mu postane pomoćnik i saradnik. I još, da mu donese na svet predivnu decu i da ih vaspita u duhu najuzvišenijih porodičnih vrednosti. Lice te žene odražava sliku jednog drugačijeg i lepšeg sveta, sveta u kojem ona živi, sveta koji se stvara u toplini porodičnog doma.

Sa druge strane, lice materijalističke žene odražava njenu želju da bude muškarac, da uđe u arenu krvoločnih vukova i da se tamo "dokaže". Ona trči za materijalističkim ciljevima koji su imaginarni i koji stoga ne mogu

nikada da se dostignu. Neke od njih bi želele da bude "naučnici" i da ih "ceo svet poštuje". Svoju mladost provode učeći napamet stvari koje će brzo zaboraviti i koje im neće trebati u praktičnom životu. Kada u tom domenu ostvare sve što je moglo da se ostvari, uviđaju da im je život protraćen.

Sećam se iskustva mog prijatelja lekara koji je držao predavanja po domovima zdravlja o tome kako sačuvati zdravlje. Pošto su predavanja uključivala teme vezane za ulogu majke na zdravlje deteta, a kasnije i odraslog čoveka, nakon predavanja su razgovori u lekarskim ordinacijama tekli po istom obrascu: skoro sve žene lekarke su potišteno izjavljivale da bi rado menjale svoju lekarsku karijeru kada bi mogle da se vrate u vreme kada su upisivale fakultete, samo da mogu da osnuju porodicu.

Još jedan vid materijalističkog karijerizma kod žena vezan je za devojke koje se oskudno odeavaju i koje na taj način pokušavaju da stvore privid o svojoj fizičkoj lepoti. Zašto to rade? Kada sam pre nekoliko godina u šali pitao mog kuma Vuksana Prentića, starog i mudrog čoveka: "Kume Vuksane, za koga se doteruju ove savremene devojke i tako oskudno odeavaju?", on mi je ozbiljno odgovorio: "Kako ne znaš? Doteruju se za buzdovane!"

Isticanje tela i donjeg rublja je očajnički pokušaj devojaka koje su siromašne u duhovnosti i moralu da skrenu pažnju na sebe. Fizička lepota duhovne devojke je pokrivena. Njena odeća odražava stanje njenog srca, i ona ljubomorno čuva lepotu svog tela za onoga ko će biti dostojan toga.

(Odeća održava karakter osobe. Čista, uredna, nenapadna i neluksuzna odeća, koja ne ističe nijedan deo tela, ukazuje na opredeljenje osobe za određeni sistem vrednosti.)

Dakle, ozbiljan muškarac treba da zna šta hoće u životu. Ako hoće da se zabavlja, da se igra ili da radi posao onda će to najbolje moći da uradi sa drugim muškarcima, sebi ravnim. Ali, ako želi da postigne nešto mnogo više u životu, treba da bude svestan da je za to potrebno mnogo više ozbiljnosti, odgovornosti i truda. Najbolji prijatelji, najveća ljubav i najveća sreća se dostižu preko porodice, a to je privilegija duhovno jakih.

Porodica

Porodica nije privatno preduzeće dva poslovna partnera koji ravnopravno odučuju. Porodica je neka vrsta ratne formacije čija je jedna od glavnih funkcija da štiti njene članove od posledica velikog duhovnog rata koji besni u

ovom svetu. Savremeni gurui i osvajači ne biraju sredstva da steknu što više sledbenika i podanika. Na delu su najperfidniji oblici manipulisanja, prevare i drugih najgrubljih oblika pritisa na čoveka da se prihvati neki od mnogobrojnih modela materijalističkog života.

Muškarac je onaj koji osniva porodicu. On odlučuje ko će biti deo njegove porodice i po kakvim pravilima će ona funkcionisati. Konačno, jedino muškarac može da uništi porodicu.

Dakle, sva odgovornost za pravilno funkcionisanje porodice leži na muškarcu. Za eventualne propuste u funkcionisanju porodice muškarac ne može da okrivi ženu, decu ili nekog trećeg. On je taj koji bira ženu, određuje time karakter dece, obezbeđuje sredstva za normalno funkcionisanje i fizički štiti članove porodice. Dakle, muškarac je odgovoran za **sve**, i kriv za **sve**. Žalopojke i svaljivanje krivice na drugoga jesu osobina slabića i kukavica, a ne muškaraca dostojnih uvažavanja i poštovanja.

Kao “glava porodice” i general ove duhovne ratne formacije, muškarac je onaj koji se nalazi na prvoj liniji fronta, on je taj koji obavlja najgrublje i najteže poslove, i obezbeđuje da najlepši cvetovi u njegovom vrtu uzrastu. On je taj koji priprema ambijent u kojem će njegova princeza i njegovi anđeli stvoriti jedan novi

svet, svet mira i harmonije, svet dobrih ljudi i večnog života.

Iako muškarac o svemu odlučuje i njegov je autoritet neprikosnoven, u praksi nije tako. Duhovna žena može da unapredi duhovnost svog muškarca i da ga podstakne da sve njegove neprikosnovane odluke budu ustvari ispunjenje njenih želja. Takođe, toplota njegovih krila i briga o svim njenim potrebama, stvaraju kod nje osećaj poverenja i spokojstva tako da ona nikada ne pita gde njen orao leti. Nisu bitni grad, država ili podneblje - važno je biti pod sigurnim krilom koje omogućava stvaranje novog sveta koji čeka realizaciju u njenom srcu.

Sačuvati porodicu u savremenom svetu je veliko umeće. Pozivi i pritisci da se prihvati materijalizam su ogromni. Zakoni u državama su tako uređeni da podstiču razbijanje porodice, a time se onemogućava stvaranje dobrih ljudi. Dozvoljava se reklamiranje i promovisanje svih oblika razvrata i nemorala, a oni koji krenu tim putem zakonom bivaju zaštićeni.

U skoroj prošlosti zakoni su štitili porodicu i njen prosperitet. Devojka koja se udavala i njena porodica imali su čvrste garancije mladića koji je tražio ruku devojke. Ugled njegove porodice je garantovao da će svako neprime-

reno ponašanje njihovog sina, budućeg supruga, biti žestoko sankcionisano od strane oca, braće, stričeva i ostalih kojima je obraz, dostojanstvo i ugled porodice bio preči od života. U slučaju da porodica ne sankcioniše eventualno nedolično ponašanje njihovog člana, šira zajednica bi se žestoko obračunala sa celom porodicom. I ne samo sa porodicom dotičnog siledžije, kurvara ili razvratnika, nego i sa onima koji su kao ljudi od ugleda preuzeli odgovornost da preporuče određenu osobu kao glavu porodice.

U ovom slučaju ulog je mnogo veći nego u materijalizmu. Ovde su ulog živi ljudi, tako da su garancije bile mnogo veće, nego u slučaju garancija koje traži banka kada pozajmljuje novac.

Još jedan oblik garancije koji je polagao mladić, odnosno njegova porodica, jeste novčani iznos ili vredna roba koja se poklanjala ocu, odnosno porodici iz koje devojka potiče. Mladić nije bio obavezan na ovakav potez, ali ga je rado činio jer je i na taj način želeo da stavi do znanja da želi, i da je sposoban da se brine o porodici. (Ovakav oblik garancije je bio zloupotrebljavan u nekim zajednicama tako što su očevi prodavali svoje ćerke i prisiljavali ih za koga da se udaju.)

Naravno da je i mladić, odnosno njegova porodica, dobijala garanciju da će devojka biti na visini ugleda porodice iz koje potiče. Njoj je moglo da se sugeriše koji je mladić najbolji za nju, ali ona je bila slobodna sama da odluči kome će dati svoje srce. U slučaju da joj se pruže svi uslovi koji su neophodni jednoj supruzi i majci, i da to prihvati, ona nije mogla da se “predomisli” i da se vrati kod svoje majke i oca. Porodice koje bi tolerisale ovakvo ponašanje svojih ćerki doživele bi istu sudbinu kao i porodice razvratnog sina.

Savremeni materijalizam je ukinuo ove zakone i svaku pomisao na njih ismejava i omalovažava. Posledica su veliki broj neuspešnih brakova, razorenih porodica, napuštene dece, ucveljenih majki i nesrećnih ljudi. I opet, sva krivica leži na muškarcima jer oni uređuju ovaj svet, oni stvaraju ambijent u kome ostala bića mogu da žive, oni postavljaju zakone i ukudaju ih.

Pošto su savremeni zakoni veoma neprijateljski ustrojeni u odnosu na porodicu, muškarac treba da uloži dodatne napore da bi sačuvao ono što mu je najvrednije u životu. Vaspitanje dece je poseban problem, jer se u savremenom obaveznom sistemu obrazovanja tolerišu skoro svi oblici destruktivnog ponašanja. U nekim školama i preko polovina dece konzumira

zabranjene narkotike¹⁰ (a o dozvoljenim narkoticima, kao što su duvan i alkohol da i ne govorimo), a promiskuitetno ponašanje i prekid trudnoće su postali “normalna pojava”.

Zbog takvog stanja u prosveti, u nekim zemljama su duhovni ljudi uspeli da se izbore za uspostavljanje zakona koji omogućava koncept “kućne škole” (home school) ili osnivanje privatnih školi koje su pod kontrolom duhovnih ljudi. U konceptu “kućne škole” podrazumeva se da roditelji nabave školske udžbenike koje država propisuje i da po njima uče decu u svojim domovima. Na kraju školske godine deca u državnim školama polažu ispite iz predmeta koja su kod kuće pohađala. (Danas je ovakav vid školovanja moguć i preko interneta,¹¹ tako da deca iz bilo kog dela sveta mogu da pohađaju ovakve škole koje su priznate i akreditovane od strane države.)

U ovakvom načinu školovanja, učenje dece je pod kontrolom majke. Na taj način se deca dodatno štite od mnogobrojnih štetnih uticaja materijalističkog okruženja.

Materijalisti će prigovoriti da ovakav vid školovanja od dece pravi “asocijalna bića”, ali to nije slučaj. Briga i nadzor nad decom će sačuvati njihovo fizičko i duhovno zdravlje, i osposobiti

ih da kao odrasli ljudi žive i opstanu u ovom svetu.

Sećam se kako mi je jedan dečak pričao da su ispred njegove osnovne škole dolazili neki mlađići koji su deci prodavali i poklanjali “bombone”. Brzo je ustanovljeno da su u pitanju bili narkotici koji su poklanjani deci da bi kod njih izazvali zavisnost i podstakli ih na dalje konzumiranje, zbog čega je policija intervenisala. Zbog ovakvih i mnogih sličnih primera, ne treba da čudi što su neke privatne škole u svetu ograđene žicom, a oko njih postoje naoružani čuvari (kao na primer u slučaju nekih religioznih škola). U nekim od takvih škola roditelji čak moraju da potpišu da kod kuće nemaju televizor, ukoliko žele da njihova deca pohađaju takve škole. Roditelji bivaju upozoreni: “Školi nije potreban vaš novac po svaku cenu. Mi želimo da učimo vašu decu pravim vrednostima, a to nećemo postići bez vaše pomoći.”

Takođe, u nekim sredinama su napravljeni takvi oblici pristupa internetu, gde je onemogućen pristup destruktivnim veb sajtovima (neka istraživanja pokazuju da preko 90% korišćenja interneta u svetu se odnosi na pornografiju).

Kako deca odrastaju, tako bivaju sve sposobnija da sama koračaju u ovom svetu. Najbolje je

kada sinovi uče od oca posao kojim se on bavi ili se osposobljavaju za neki drugi posao koji ih neće odvojiti od porodice. Ćerkama su njihove majke primer i uz njihovo vođstvo one razvijaju sve plemenite potencijale svog bića.

Nije lako vaspitati i podići decu u savremenom svetu. Nije lako zabraniti gledanje destruktivnih televizijskim programa ili igranje na kompjuteru istih takvih igrice. Da li je moguće zabraniti deci da rade mnoge stvari kad “to svi drugi rade”? Nije potrebno ništa zabranjivati deci kada im se na vreme približe prave vrednosti i kada se nauče onome što je dobro. Na taj način, kako budu odrastala, deca će sve više voleti prave duhovne vrednosti i osećati odbojnost prema onome što je destruktivno.

Zato je potrebno od početka zauzeti odlučan i principijelan stav u vaspitavanju dece. Majčinska ljubav, briga i nežnost su neophodne, ali su više nego nedovoljne bez “čvrste očeve ruke”. Čim malo odrastu i “porastu im krila”, deci može pasti na pamet da urade nešto u čemu majka fizički ne može da ih spreči. Ali kada deca odrastaju pored majke koja ima podršku supruga, najveća kazna, koju će dete po svaku cenu želiti da izbegne, jeste da će se “majka požaliti ocu”. Ne zato što bi onda usledile batine (obično je majka ta koja ponekad usput

klepi nekoga ko izbegava obaveze). Ozbiljan otac nikada ne podiže ruku na nikoga u porodici (ako do toga dođe onda je to obično uvod u dramatičke promene koje će se izvršiti u porodici, o čemu će uskoro biti više reči).

Strah od oca je u ravni unutrašnjeg i psihološkog. Razočarati oca znači izgubiti status, nešto kao izgubiti pravo na postojanje. Biti nepomiren sa ocem znači kao biti nepomiren sa Bogom, nepokajan, odbačen. Niko u porodici ne zna šta bi se moglo desiti ako se otac naljuti - ali svi znaju da bi to bilo nešto strašno. Sa druge strane, zadobiti očevu naklonost, zadovoljstvo i pohvalan pogled znači definitivnu potvrdu ispravnosti učinjenog postupka.

Ispravnost ovakvog pristupa roditelja prema deci naročito se ogleda kada deca odrastu. Njihove reči o svojim roditeljima po pravilu glase: "Zahvalan sam svojim roditeljima što su me učili i podsticali da budem vredan i pošten, i što su mi branili da radim ono što nije dobro." Takva deca, opet po pravilu, svojoj deci daju imena svojih roditelja: "Kruna su starcima unuci njihovi, a **slava su sinovima oci njihovi.**"¹²

Postoje situacije u kojima otac na poseban način treba da reaguje prema svojoj deci i supruzi, ukoliko kod njih primeti neki oblik

neopravdanog nezadovoljstva, što nije nemoguće u svetu u kojem se agresivno promovira materijalizam, a ismejava duhovnost. U takvim situacijama je potrebno da otac buden nežan i da na ukljudan način skrene pažnju na ono što nije dobro. Naveo bih primer Đerđa Vučinaja, poznatog domaćina iz Pikalja, koji je na blag i šaljiv način ukorio svoju suprugu koja mu je zamerala što nije bila upućena u sve detalje njegovih poslova. On ju je ukorio tako što joj je postavio tri pitanja, od kojih je na prva dva dao odgovor, a treće joj je ostavio da o njemu razmišlja. Njegova pitanja su bila (doslovno ga citiram):

- Dira li te ko? (- Ne)

- Fali li ti što? (- Ne)

- Što se onda buniš?

Ovakva pitanja može da postavi samo muškarac koji je obezbedio sve što je potrebno za normalno funkcionisanje porodice i njen duhovni razvoj. To ne znači samo obezbeđivanje hrane, odela i krova nad glavom. Te stvari su samo temelj za mnogo važnije stvari, a to je duhovna izgradnja svakog člana porodice. Naravno da je potrebno da majka bude obučena i nahranjena, ali je takođe potrebno da ima vreme kada može da se odmori i posveti ličnoj

izgradnji. Samo tada će ona moći da napreduje, a time i cela porodica.

Muškarac ne bi trebao da razmišlja o tome “šta drugi muževi obezbeđuju svojim suprugama”, nego o konkretnim potrebama osobe sa kojom živi. Na primer, kada dođe do rođenja deteta, majka može da bude pod velikim pritiskom jer tada naročito treba da brine o svom zdravlju da bi detetu mogla da pruži ono što mu je najpotrebnije. Često puta majke ne mogu da doje svoje dete jer zbog velikog umora i stresa dolazi do blokade određenih mehanizama u njenom telu koji bi trebali da omogućе dojenje.

Ovo je jedan od brojnih slučajeva o kojima muškarac treba unapred da razmišlja i da bude spreman da pravilno odreaguje. U pomenutom slučaju, veoma je preporučljivo da muškarac obezbedi pomoć svojoj supruzi, tako što bi, na primer, angažovao još jednu ženu (svoju majku, rođaku ili neku drugu osobu od poverenja). Nekada je potrebno da se majka noću odmori i naspava u odvojenoj sobi od deteta, a da osoba od poverenja bude sa detetom.

Postoje i brojni drugi slučajevi u kojima muškarac treba da ponudi i obezbedi pomoć svojoj supruzi. Sva njegova pomoć treba da bude praćena toplinom duha i nežnošću karaktera, jer će samo na taj način moći da pod-

stakne kod supruge ono najdivnije, o čemu smo već govorili. Potrebe duhovne žene nisu skupe ni velike. Njena snaga i potencijal su veliki, a muškarac bi samo trebao to da podstiče.

U takvom prijatnom ambijentu koji samo muškarac može da obezbedi (a žena da ga uobličī) svaka duhovna žena će prepoznati svoj dom i mesto koje ne bi menjala nizašta na svetu. Njoj će najveća želja i cilj u životu biti da se što više unapredi porodica, i da se muškarcu iskaže puno poštovanje i zahvalnost za brigu i pažnju. U skoroj prošlosti, kada su muškarci bili mnogo više zainteresovani za porodične vrednosti i mnogo više poštovali svoje žene, često je bio slučaj da su supruge izražavale poštovanje prema svojim muževima na načine koji su danas mnogima neverovatni.¹³

Muškarac ne može ni da zamisli na kakva sva dobra može da podstakne svoju suprugu. Izraz najveće ljubavi i poštovanja žena izražava prema muškarcu kada želi da bude majka njegove dece. Ona bi želela da zauvek bude sa nekim ko je dobar kao njen suprug i da u kući ima još mnogo takvih koji će nositi njegov lik. Iako su ćerke nešto najlepše što čoveku može da se desi u životu, muž i sinovi su oni koji obezbeđuju siguran ambijent za normalan život u nemilosrdnom svetu. I zato nije sebič-

no što neke duhovne žene žele da imaju najmanje dva sina, da bi u slučaju da se jednom sinu nešto loše desi postojao neko ko će zajedno sa ocem, ili u njegovom odsustvu, moći da brine o egzistencijalnim potrebama porodice. Njeni sinovi su ujedno i njena penzija i njena garancija za život u podmaklim godinama.

Dakle, deca su ne samo izvor najveće radosti - bića koja dokazuju da postoji jedan drugi, mnogo lepši svet, već predstavljaju najsigurniji ekonomski oslonac i garanciju za budućnost. Već smo rekli da su najbogatiji oni ljudi koji imaju najviše pravih prijatelja. Na isti način, najbogatije su one porodice koje imaju najviše dece. I zato ne treba da čudi što žene najlakše rađaju između 19. i 21. godine. Ženama je ostavljena velika mogućnost da budu izuzetno bogate, kao i muškarcima koji uspeju da pridobiju njihovo srce. (U tom slučaju koristi su višestruke, naročito za majke, jer je poznato da su žene koje rađaju i doje svoju decu mnogo zdravije od onih koje ne rađaju.)¹⁴

Dakle, muška sreća (kao i ženska) proizilazi iz sfere duhovnosti, a muškarcu su na raspolaganju potencijali i mehanizmi da tu sreću ostvari. On ima mogućnost da stvari postavi tako da o svemu odlučuje i da se njegova reč poštuje. Zauzimanje takve pozicije stavlja ga u

položaj da može da dostigne najveće domete sreće u životu, ali ga takođe stavlja pred veliku odgovornost. Svojim velikim mogućnostima muškarac može da uništi i sebe, i sve oko sebe, uključujući i porodicu. Zato je jedna od najvećih vrlina duhovnog muškarca "čovečnost". I dok je "junaštvo" osobina koja se manifestuje kada sebe i svoje bližnje brani od drugih, "čovečnost" je osobina muškarca koji je u stanju da druge brani od sebe.¹⁵

Mudraci su rekli: "Veći je gospodar od svoga srca, nego onaj koji osvoji grad."¹⁶ Veličina muškarca se, između ostalog, pokazuje u sposobnosti da svoje velike potencijale i fizičku snagu upotrebi na dobro, a ne na zlo onih oko sebe.

Međutim, postoje situacije kada muškarac treba da upotrebi svoj uticaj unutar porodice, na jedan poseban način, da bi je sačuvao. Nekada žena može da izrazi nezadovoljstvo i pored toga što joj suprug obezbeđuje sve, pa čak i više od onoga što joj je potrebno u životu. Prvi oblici nezadovoljstva mogu se naslutiti u njenim neprijatnim izrazima lica ili prigovorima. To može da bude samo jedan od retkih loših trenutaka koje svako može da ima, nakon čega vrlo brzo sledi izvinjenje i pokušaj da se

na svaki mogući način izglati spor i sačuva atmosfera porodice.

Ali, muškarac u svakom slučaju treba da bude svestan zašto je osnovao porodicu. On ju je osnovao da bi mu u životu bilo **bolje**, a ne **gore**. Ukoliko mu porodica postaje izvor stresa i bolesti, on ima apsolutno pravo da preduzme sve korake i sredstva koja su mu na raspolaganju da od porodice stvori oazu mira za sebe. Jedino ako porodica predstavlja izvor radosti za muškarca, on će biti motivisan da radi i da se žrtvuje za nju.

Da ne bi dolazio u vrlo neprijatne situacije da ga supruga eventualno ponižava, a deca na njen nagovor ne poštuju, muškarac ima obavezu da pre stupanja u brak i formiranja porodice postavi bezbroj pitanja svakoj devojci za koju proceni da bi mogla da mu bude saradnik u stvaranju jednog novog sveta. Muškarac se neće obrukati ako pre stupanja u brak pita devojku: “Ja očekujem da me moja buduća supruga nikada ne pita gde idem i šta radim. Šta ti misliš o tome?” Ali će se obrukati ako joj ne postavi to pitanje i kada uđe u brak počne da je maltretira zato što ga ispituje o njegovim aktivnostima izvan kuće.

Takođe, muškarac neće povrediti nijednu ozbiljnu devojku ako je upita: “Šta ćemo da

radimo ako ne budemo mogli da imamo decu?” Ili, neće se osramotiti ako traži od devojke da se praktično uveri u njene sposobnosti da sprema ukusnu i zdravu hranu, ili ako se raspituje o zdravlju njene porodice. Ali će povrediti devojku i njenu porodicu, a sebe i svoju porodicu osramotiti, ako je ništa od ovoga ne pita, a sutra je napusti zato što ona ne može da rađa ili utvrdi da ne zna da sprema hranu, ili ako mu rodi bolesno dete, pa nju okrivi za to.

Kada je u pitanju odnos njegove supruge i dece prema njemu, muškarac je odgovoran za sve, zato što ima skoro neograničene mogućnosti da formira porodicu po svojoj želji. On ima pravo da postavi sva pitanja i da traži sve garancije. A kada to dobije, onda je skoro nemoguće da dođe do problema.

Ali, ako dođe do problema, onda on može i ima pravo da se ponaša kao general na bojnopolju koji u svojim redovima ima dezertera, i kao vlasnik preduzeća koji u svojoj firmi ima neradnika. I kao što jedino on može da formira porodicu, tako jedino on može da je raspusti i uništi. To je jako loša opcija, ali nekada jedino moguća. Zato je potrebno da se naročito pazi da do toga nikada ne dođe. (U tom slučaju muškarac uvek može da formira novu porod-

icu i ima drugu decu, dok je žena u veoma teškoj situaciji.)

Neke žene priznaju da su bile “dosadne” ili da su “preterale” kada je u pitanju njihov odnos prema svojim muževima, ali smatraju da su njihovi muževi “preterali” zato što su podigli ruku na njih.

Najgora stvar koja može da zadesi ženi nije da muž podigne ruku na nju, nego da je ostavi. (Neko će reći da dobar muž ne podiže ruku na ženu, i to je tačno. Dobar muž pazi kako se ženi i onda nikada ne dolazi u situaciju da na takav način štiti porodicu.)

Žena koja je izabrala porodicu za svoju karijeru treba na sve (normalne) načine da se trudi da ugodi svom mužu. Njoj neće biti teško da neograničen broj puta, u svako doba dana i noći, ugosti svog supruga i njegove prijatelje, tako da im nikada ne padne na pamet da idu u kafanu ili restoran. Neće joj biti teško da, ako on to zatraži, spava u odvojenoj sobi od njega, (iz bilo kog razloga koji ne mora da joj navede - možda u tom trenutku želi da bude sam ili da ostane budan do kasno u noć zbog nekog posla ili nešto treće). Takođe, ona neće postavljati pitanje zašto njen muž ide negde sa svojim prijateljima, a nju ne vodi.

Ozbiljnoj ženi ne treba muž da je zabavlja i da je vodi svuda gde on ide, nego da joj stvori ambijent u kojem će ona moći da ostvari potencijale svog bića. Takva žena nikada neće dovoditi svog supruga u neprijatnu situaciju da razmišlja šta da radi sa njom, nego će mu činiti toliko dobra da će ga podstaći da joj on uzvрати sa još većim dobrom. Svrha postojanja porodice i jeste to - da se ljudi takmiče u tome ko će kome učiniti veće dobro.

Neki zaključci

Da rezimiramo. U svetu u kome nema milosti glavni cilj ozbiljnih muškaraca bi trebao da bude dostizanje slobode i stvaranje što većeg kruga prijatelja koji prihvataju duhovni sistem vrednosti. Time se stvara bratstvo duhovno jakih muškaraca izgrađeno od očeva, sinova, braće, rođaka i prijatelja.

Nekada su za takvo bratstvo dovoljna samo dva prijatelja ili brata koji mogu biti jači od celokupnog materijalističkog sveta.

U uslovima duhovne slobode moguće je stvoriti ambijent za stvaranje jednog drugačijeg sveta. Svet mira, ljubavi i harmonije zaista postoji, a na čoveku je da se potruđi da ga dostigne i doživi.

Tajna srećnog života

U knjizi “Brak i porodica”, koja je u pripremi, pitanja navedena u ovoj knjizi biće mnogo detaljnije obrađena.

KO BIRA?

Ko bira kakav će biti moj život? Odgovor je jednostavan: Ja biram. Ne postoji opravdanje ako trajno patim ili stradavam. Patnja je kratkotrajna vremenska kategorija. Čovek koji izabere put srećnog života za kratko vreme će biti oslobođen svih patnji. Srećan život je duhovna kategorija i njega mogu da iskuse samo oni koji izaberu duhovni sistem vrednosti. A to znači ulaganje u ono što je živo - u porodicu i prijatelje. Takav vid ulaganja ne zahteva novac, nego vreme koje posvećujemo sebi i svojim bližnjima.

Nekada je deficit među duhovnim ljudima tako veliki da čovek nema nijednog pravog prijatelja među ljudima i nije u mogućnosti da formira porodicu. Ali i tada čovek ima veliku moć izbora - može u nekoj od brojnih divnih životinja da pronađe prijatelja zbog kojeg vredi živeti. A i kada toga ne bi bilo, tu je Bog koji čoveka nikada ne ostavlja, i uvek mu nudi bezbroj mogućnosti u svakoj “bezizlaznoj situaciji”.

Čovek treba samo malo da se okrene oko sebe i da prepozna te mogućnosti.

ZDRAVLJE I SREĆA

Sigurno da bez zdravlja nema sreće. Onaj koga hronično boli zub, glava ili neki drugi organ ne može adekvatno da se okrene duhovnim aspektima života iz kojih proizilazi sreća. Zato je veoma važno da se čovek upozna kako sa zakonima fizičkog, tako i sa zakonima duhovnog zdravlja. Na kraju ovog dodatka nalazi se spisak literature o zdravlju koja se preporučuje čitaocu, a u nastavku ćemo izneti dva zdravstvena aspekta koja su naročito povezana sa onim o čemu smo govorili u ovoj knjizi.

1) Poznato je da je rak materice najučestaliji rak kod žena. U okviru materice, rak grlića materice je najdominantniji. Međutim, istraživanja jasno pokazuju da postoje žene koje skoro uopšte ne oboljevaju od ovakvog oblika raka.¹ To su žene čiji su muževi obavili cirkumciziju ili obrezanje (circum - okolo, cisio - rezanje). Slična je situacija i sa rakom penisa, koji je mnogo manje prisutan kod obrezanih muškaraca.²

U slučaju neobrezanih muškaraca veoma je teško održavati pravilnu čistoću i higijenu polnog organa. Rezultat toga je pojava mnogih opasnih bakterija, među kojima se nalazi *Bacillus smegmatis*, koji uzrokuje rak. Za vreme polnog odnosa te bakterije se odlažu na grlić materice; ako je sluzokoža grlića netaknuta i zdrava, neće biti štetnih posledica. Ako postoje razderotine, koje su vrlo česte posle svakog porođaja, te bakterije mogu prouzrokovati prilične smetnje u obliku značajnih nadražaja. Budući da je svaki deo tela koji se izlaže suvišnom nadraživanju i trenju sklon stvaranju raka, sasvim je razumljivo zašto se rak grlića materice vrlo lako razvija kod žena čiji muževi nisu obrezani.

Koliko je čin obrezanja važan za zdravlje i higijenu kako žene, tako i muškarca, svedoči podatak da se u nekim zapadnim zemljama (kao što je Amerika) skoro sva muška deca nakon rođenja obrezuju, a roditelji koji ne žele da im deca budu obrezana moraju da potpišu dokument da to ne žele (i da time na sebe preuzimaju odgovornost za zdravlje svog deteta).

Prosto je neverovatno kako su ljudi još od starih vremena znali za higijenski aspekt obrezanja. I ne samo to, oni su ga upražnjavali tačno osmog dana nakon rođenja deteta,³ a tek su

nedavna naučna istraživanja otkrila da je to idealno vreme za ovakav čin, jer je tada najveća stopa zgrušavanja krvi tokom celog čovekovog života.⁴ Takođe, produkcija imunoglobulina G (vrsta zaštitne materije) kod deteta je tada najveća, jer ga ono poseduje iz krvi majke, a tada počinje njegova sopstvena produkcija.⁵

Na osnovu svega navedenog želimo da istaknemo važnost ovog higijenskog čina za zdravlje čoveka. Smatramo da bi svaka devojka imala pravo da ovo pitanje postavi kao jedan od uslova za ulazak u brak. (Treba reći da je sam čin obrezanja odraslih muškaraca bezbolan i da se radi pod lokalnom anestezijom. U pitanju je manje neprijatan lekarski zahvat nego popravka zuba, a skoro svaka klinika može da ga obavi.)

2) Pitanje menstrualnog ciklusa može da bude od velike važnosti za zdravlje žene. Izvor informacija koji su ljudi od davnina koristili vezano za pitanje obrezanja, takođe ukazuje na važnost "polnog odvajanja" žene od muškarca u periodu od sedam dana, od kada ženi počne ciklus. Iako ciklus može da se završi ranije (na primer posle pet dana), žena bi trebala da bude odvojena od svog supruga tokom svih sedam dana⁶ (u tom periodu bi trebalo izbegavati seksualni odnos).

Tajna srećnog života

U slučaju da krvarenje tokom ciklusa traje duže nego obično, žena bi nakon krvarenja trebala još sedam dana da bude nedostupna svom suprugu.⁷

Dodatna informacija tiče se sličnog pitanja, a odnosi se na period “polnog odvajanja” nakon porođaja. U slučaju rađanja muškog deteta taj period bi trebao da bude najmanje 40 dana, a u slučaju rađanja ženskog deteta - 80 dana.⁸

U nastavku navodimo spisak literature koju preporučujemo kao izuzetan izvor informacija po pitanju zdravlja:

- Moć zdravlja, Dr Hans Dil
- Moć ishrane, Dr Kolin Kembel
- Načela zdravog života, Dr Pol Volk
- Zdrava ishrana, Dr Pamplona Rodžer
- Smrt iz tanjira, Dr Rober Elez
- Otrov sa velikim K, Dr Agata Treš
- Kako sam pobedila rak, Dr Lorin Dej
- Unapredite vid, Dr Lorin Dej
- Zakoni zdravlja i izlečenja, Dr Nil Nidli
- Izlaz iz depresije, Dr Nil Nidli
- Iskorak - kuvar zdrave hrane, Emeli Dožić

Distribucija: Metaphysica, 011/292-0062

Dodatak 2

DODATNE INFORMACIJE

Pošto je Centar za prirodnjačke studije (čiji je predsednik i osnivač autor ove knjige) institucija koja ima svoju savetodavnu funkciju na polju zdravlja, prirodnih nauka i drugih domena važnih za čovekov život, ovom prilikom želimo da obavestimo čitaoce i sve zainteresovane da mogu zatražiti mišljenje od centra po pitanju tema iznetih u ovoj knjizi. To podrazumeva da osoba prihvata koncept iznet u ovoj knjizi, i da ima specifično pitanje koje ovde nije obrađeno.

Kontakt sa centrom može se uspostaviti putem e-maila:

cps.info@yahoo.com

ili pismom na adresu:

Centar za prirodnjačke studije
Nikole Grulovića 1d
11126 Beograd

LITERATURA

SVET TAJNI

1. Pomenuti slučaj je poznat autoru.

SVET U KOM NE ŽIVIMO

1. Koliko je postojanje informacije snažan dokaz da mora postojati um koji je stvorio informaciju, svedoči primer doskorašnjeg vodećeg svetskog ateiste, prof. dr. Antoni Flew (Anthony Flew), koji je zbog svoje velike angažovanosti u promociji ateizma bio nazivan "ikonom ateizma" i "šampionom ateizma". Nakon suočavanja sa činjenicom postojanja izuzetno složene informacije u ćelijama živih organizama, Dr Flu je prihvatio postojanje Tvorca. (Vidi: Carrier R. 2004. Anthony Flew considers God--Sort of. The Secular Web (Oct. 10).

SISTEM VREDNOSTI

1. The Surgeon General's Report on Nutrition and Health. U.S. Dept. of Health and Human Services (Public Health Service), 1988.
2. McGinnis JM, Foege WH. Actual causes of death in the United States. JAMA 1993 Nov 10;270(18):2207-2212.
3. Ref. 2.
4. Newcomb PA, Carbone PP. The health consequences of smoking. Cancer. Med Clin North Am 1992 Mar;76(2):305-331.
5. Glantz SA, Parmley WW. Passive smoking and heart disease. Mechanisms and risk. JAMA 1995 Apr 5;273(13):1047-1053.
6. Ref. 2.
7. Rankin JG and Ashley MJ. Alcohol-related Health Problems. In: Last LM, Wallace RB, editors. Maxcy-Rosenau-Last, Public

Health and Preventive Medicine-13th edition. Norwalk, CT: Appleton and Lange, 1992 p. 741-742.

8. Nidli N. Zakoni zdravlja i izlečenja. Eden, S. Kamenica, 2007, str. 302.

9. Mathias R. Studies show cognitive impairments linger in heavy marijuana users. NIDA notes (National Institute on Drug Abuse) May/June 1996;11(3):1, 4, 9.

10. http://nobelpeaceprize.org/eng_com_will1.htm

11. Simonović Lj. Filozofija olimpizma. Stručna knjiga, Beograd, 2004.

12. Rees CR, Howell FM, Miracle AW Jr. Do High school sports build character? A quasi-experiment on a national sample. Social Science Journal 1990;27(3):303-315.

13. Detroit News, October. 24, 1995.

14. Alister E. McGrath, Intellectuals Don't Need God and Other Modern Myths: Building Bridges to Faith Through Apologetics (Michigan: Zondervan Publishing House, 1993), 15.

15. Ibid.

16. Jov 12,7,8; Priče Solomonove 6,6 (Biblija).

17. a) Constantian HM. The Country Doctor and His Illustrious Patient. Worcester Medical News, Sept-Oct. 1972. b) Damasio H, Grabowski T, et al. The return of Phineas Gage: clues about the brain from the skull of a famous patient. Science 1994 May 20;264(5162):1102-1105. c) Fuster JM. The Prefrontal Cortex, Anatomy, Physiology, and Neuropsychology of the Frontal Lobe-2nd edition. New York: Raven Press, 1989 p. 126. c) Koskoff Y, Goldhurst. Prologue. In: The Dark Side of the House. New York: The Dial Press, 1968 p. I-XXII. d) Damasio H, Grabowski T, et al. The return of Phineas Gage: clues about the brain from the skull of a famous patient. Science 1994 May 20;264(5162):1102-1105.

18. Wang GJ, Volkow ND, et al. Functional importance of ventricular enlargement and cortical atrophy in healthy subjects and alcoholics as assessed with PET, MR imaging, and neuropsychologic testing. Radiology 1993 Jan;186(1):59-65.

19. Morris, F kao što je citirano u: Mander J. Four Arguments for the Elimination of Television. New York, NY: Quill, 1977 p. 208.

20. Mander J. Four Arguments for the Elimination of Television. New York, NY: Quill, 1977 p. 196.

SVET U KOME ŽIVIMO

1. a) McGinnis JM, Foege WH. Actual causes of death in the United States. JAMA 1993 Nov 10;270(18):2207-2212. b) Preliminary data on births and deaths-United States, 1995. MMWR Morb Mortal Wkly Rep 1996 Oct 25;45(42):914-919.
2. Hartman T. Poslednji dani planete Zemlje. Metaphysica, Beograd, 2005, str. 67.
3. Robbins J. Diet for a New America. H. J. Kramer, 1987.
4. Ref. 2, str. 5.
5. McKibben B. Smrt prirode. Planetopija Zagreb, 2003.
6. Day L. Cancer Doesn't scare me Anymore. Rockford Press, 2001.
7. Nedley N. Depression - the Way Out. The Nedley Publishing, 2003.
8. a) Increase of Earthquakes Over the Centuries. Transactions of the British Association for the Advancement of Science. b) Numbers of Large Earthquake Over the Past 50 Years. Philadelphia Inquirer.

ŽENSKA SREĆA

1. Priče Solomonove 18,22 (Biblija).
2. Priče Solomonove 31,23 (Biblija).

MUŠKA SREĆA

1. 1. Knjiga Mojsijeva 21,6 (Biblija).
2. 1. Knjiga Mojsijeva 21,4 (Biblija).
3. Nedley N. Depression - The Way Out. Nedley Publishing, Ardmore, 2001. p. 7.
4. Nidli N. Zakoni zdravlja i izlječenja. Eden, Sremska Kamenica, 2006, str. 203.
5. Knjiga proroka Jeremije 5,8 (Biblija).
6. Vidi Psalam 1 u Bibliji.
7. Hartman T. Poslednji dani planete Zemlje. Metaphysica, Beograd, 2005, str. str. 66.
8. Ref. 3, p. 9.
9. Knjiga propovednikova 7,26 (Biblija).

10. Subotičke novine, Godina LVI - Broj 08 - 23. februar 2001.

11. www.homeschoolingonline.com

12. Priče Solomonove 17,6 (Biblija).

13. Korektan i požrtvovan odnos muškarca prema supruzi (koji je danas vrlo redak), nekada je ženu podsticao na poteze koji danas postoje samo u domenu mašte. Nisu bili retki slučajevi da je žena bila toliko privržena porodici i toliko presrećna da živi u domu sa svojim suprugom, da u slučaju da nije bila u mogućnosti da ima decu nudila svom suprugu da mu "postane sestra", a da on formira brak sa osobom koja će moći da mu rodi "njegovu decu" (a ne usvojenu, iako ovim ne želimo da osporavamo plemenitost usvajanja dece).

U ovakvoj porodici "sestra" bi pomagala novoj supruzi svoga "brata" (bivšeg muža) u podizanju dece, jer je smatrala da će porodica tako biti jača. U takvim slučajevima, "sestra" je bila poštovana i uvažavana kao i nova supruga, a nekada i mnogo više, kako od "brata", tako i od njegove supruge i dece.

Ne treba se daleko okrenuti u istoriju da bi se videlo koliko je nekada ljudima porodica bila važna i koliko su je smatrali izvorom najveće sreće i blagostanja. Zato ne treba da čude različiti postupci mnogih žena, koji su još "neobičniji" od gore pomenutih. Da ovde navedemo dva primera:

(a) slučaj supruge poginulog čoveka sa kojim nije imala dece, koja odlučuje da rodi potomstvo sa bratom svog bivšeg supruga i tako "podigne dom" svom preminulom suprugu od njegove loze (5. Mojsijeva 25,5.6. Biblija);

(b) supruga preminulog čoveka ostaje da živi sa njegovom majkom udovicom i brine o njoj da kraja života, bez obzira na njen eventualni novi brak (Knjiga o Ruti, Biblija).

14. a) US Preventive Services Task Force. Screening for Breast Cancer. In: Guide to Clinical Preventive Services-2nd edition. Baltimore, MD: Williams and Wilkins, 1996 p. 74. b) Thomas DB. Cancer. In: Last JM, Wallace RB, editors. Maxcy-Rosenau-Last Public Health & Preventive Medicine-13th edition. Norwalk, CT: Appleton & Lange, 1992 p. 821. c) Newcomb PA, Storer BE, et al. Lactation and a reduced risk of premenopausal breast cancer. N Engl J Med 1994 Jan 13;330(2):81-87.

15. Miljanov M. Primjeri čojstva i junaštva. NJP Pobjeda. 2006.

Tajna srećnog života

16. Priče Solomonove 16,32 (Biblija).

DODATAK 1: SREĆA I ZDRAVLJE

1. Medhus A. Mortality Among Female Alcoholics. Scandinavian Journal of Social Medicine 3 (1975):111.

2. www.circumstitions.com

3. 1. Knjiga Mojsijeva 17,12 (Biblija).

4. Revell F. H. None of these diseases. Fleming H. Revell Comp. 1986. p. 20.

5. Grgurić J. Socijalna pedijatrija. Školska knjiga, Zagreb, 1986.

6. 3. Mojsijeva 15,19 (Biblija).

7. 3. Mojsijeva 15,25-28 (Biblija).

8. 3. Mojsijeva 12,2-5.

Sadržaj

Svet tajni	5
Svet u kome ne živimo	10
Sistem vrednosti	14
Svet u kome živimo	35
Ženska sreća	43
Muška sreća	52
Ko bira?	89
<i>Dodatak 1: Zdravlje i sreća</i>	91
<i>Dodatak 2: Dodatne informacije</i>	95

O autoru

Miroljub Petrović je diplomirao geologiju, smer paleontologija, na Univerzitetu u Beogradu. Momentalno radi doktorsku disertaciju na temu odnosa nauke i religije. Završio je medicinu na International Institute of Original Medicine u SAD. Osnivač je i direktor Centra za prirodnjačke studije u Beogradu i Sakramentu, SAD. Jedan je od osnivača Centra za antropološke studije iz Beograda koji se bavi problemom sekta. Održao je veliki broj predavanja u Evropi i Americi.

Preporučujemo vam knjigu
Miroljuba Petrovića

Nauka i problem smrti

U pripremi su nova izdanja istog autora:

- Brak i porodica
- Religija i nauka
- Ko vlada svetom?
- Sekte: Šta su sekte i kako se odbraniti?

Distribucija: Metaphysica, 011/292-0062